

Budapest,
1999. június 25.,
péntek

56. szám

Ára: 180,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK

	Oldal
96/1999. (VI. 25.) Korm. r.	
97/1999. (VI. 25.) Korm. r.	
98/1999. (VI. 25.) Korm. r.	
1/1999. (VI. 25.) ISM r.	
24/1999. (VI. 25.) OM r.	
4/1999. (VI. 25.) TNM r.	
60/1999. (VI. 25.) OGY h.	
61/1999. (VI. 25.) OGY h.	
62/1999. (VI. 25.) OGY h.	
63/1999. (VI. 25.) OGY h.	
64/1999. (VI. 25.) OGY h.	
65/1999. (VI. 25.) OGY h.	
66/1999. (VI. 25.) OGY h.	
67/1999. (VI. 25.) OGY h.	
68/1999. (VI. 25.) OGY h.	
19/1999. (VI. 25.) AB h.	
20/1999. (VI. 25.) AB h.	
21/1999. (VI. 25.) AB h.	
111/1999. (VI. 25.) KE h.	
112/1999. (VI. 25.) KE h.	
113/1999. (VI. 25.) KE h.	
114/1999. (VI. 25.) KE h.	
115/1999. (VI. 25.) KE h.	
116/1999. (VI. 25.) KE h.	
117/1999. (VI. 25.) KE h.	
A Magyar Köztársaság Kormánya és a Szlovák Köztársaság Kormánya között az állampolgárok kölcsönös foglalkoztatása érdekében Pozsonyban, 1999. február 12. napján aláírt Egyezmény kihirdetéséről	3490
A Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és annak tagállamai közötti Társulási Tanács 2/99. számú, Magyarországnak a „SAVE II” energiahatékonysági közösségi programban történő részvétele módozatainak és feltételeinek elfogadásáról szóló határozata kihirdetéséről	3492
A Magyar Nemzeti Bank éves beszámoló készítési és könyvvezetési kötelezettségének sajátosságairól szóló 18/1997. (II. 4.) Korm. rendelet módosításáról	3494
A fontos és bizalmas munkakörökről, valamint a biztonsági ellenőrzés szintjének megállapításáról	3495
Az oktatási miniszter által adományozható szakmai elismerésekről	3496
A polgári nemzetbiztonsági szolgálatok hivatásos állományú tagjainak illetményéről, valamint egyéb pénzübeli és természetbeni ellátásáról szóló 4/1997. (II. 28.) TNM rendelet módosításáról	3499
Mentelmi jog fenntartásáról	3499
Mentelmi jog fenntartásáról	3499
Az Országgyűlés bizottságainak létrehozásáról, tisztségviselőinek és tagjainak megválasztásáról szóló 39/1998. (VI. 29.) OGY határozat módosításáról	3500
Az állampolgári jogok országgyűlési biztosának és általános helyettesének tevékenységéről szóló beszámoló elfogadásáról	3500
Az adatvédelmi biztos beszámolójának elfogadásáról	3500
A nemzeti és etnikai kisebbségi jogok országgyűlési biztosának tevékenységéről szóló beszámoló elfogadásáról	3500
Az Alkotmánybíróság három tagjának megválasztásáról	3500
A közbeszerzésekről szóló 1995. évi XL. törvényben megfogalmazott jogalkotói szándék érvényesülését vizsgáló országgyűlési bizottság létrehozásáról	3501
A Magyar Köztársaság 2000—2002. évi költségvetési irányelveiről	3501
Az Alkotmánybíróság határozata	3502
Az Alkotmánybíróság határozata	3507
Az Alkotmánybíróság határozata	3510
Bognár István rendkívüli és meghatalmazott nagykövet megbízás alóli felmentéséről	3515
Dr. Dienes-Oehm Egon rendkívüli és meghatalmazott nagyköveti kinevezéséről	3515
Dr. Joó Rudolf rendkívüli és meghatalmazott nagyköveti kinevezéséről	3515
Dr. Molnár László rendkívüli és meghatalmazott nagyköveti kinevezéséről	3515
Dr. Mészáros Sándor rendkívüli és meghatalmazott nagykövetség megbízásáról	3515
O'sváth György rendkívüli és meghatalmazott nagyköveti kinevezéséről	3516
Rektori megbízás meghosszabbításáról	3516
Nemzetközi szerződések közzététele	
Megállapodás a Magyar Köztársaság Kormánya és az Egyiptomi Arab Köztársaság Kormánya között a tudományos és technológiai együttműködésről	3516
Megállapodás a Magyar Köztársaság Kormánya és a Jemeni Köztársaság Kormánya között a diplomata-ütvéllel rendelkező állampolgárookra vonatkozó vízumkötelezettség megszüntetéséről	3518
Helyesbítés	3519

II. rész JOGSZABÁLYOK

A Kormány rendeletei

A Kormány 96/1999. (VI. 25.) Korm. rendelete

a Magyar Köztársaság Kormánya és a Szlovák Köztársaság Kormánya között az állampolgárok kölcsönös foglalkoztatása érdekében Pozsonyban, 1999. február 12. napján aláírt Egyezmény kihirdetéséről

(Az Egyezmény hatálybalépéséről szóló jegyzékváltás 1999. március 8. napján megtörtént.)

1. §

A Kormány a Magyar Köztársaság Kormánya és a Szlovák Köztársaság Kormánya között az állampolgárok kölcsönös foglalkoztatása érdekében Pozsonyban, 1999. február 12. napján aláírt Egyezményt e rendelettel kihirdeti.

2. §

Az Egyezmény magyar nyelvű szövege a következő:

**„Egyezmény
a Magyar Köztársaság Kormánya és a Szlovák Köztársaság Kormánya között az állampolgárok kölcsönös foglalkoztatásáról**

A Magyar Köztársaság Kormánya és a Szlovák Köztársaság Kormánya között (a továbbiakban: Szerződő Felek), az állampolgárok kölcsönös foglalkoztatása kérdésében, a jószomszédi viszony és a baráti együttműködés alapelveit tiszteletben tartva, az alábbi Egyezmény jött létre:

1. Cikk

Jelen Egyezmény a Magyar Köztársaság területén lakóhellyel rendelkező azon magyar állampolgárookra, illetve a Szlovák Köztársaság területén lakóhellyel rendelkező azon szlovák állampolgárookra vonatkozik (a továbbiakban: állampolgárok), akik a másik Szerződő Fél országának területén kerülnek alkalmazásba, jelen Egyezményben meghatározott feltételekkel és létszámkeret erejéig.

2. Cikk

- (1) Jelen Egyezmény megvalósításáért felelős szervek:
a Magyar Köztársaságban:
Szociális és Családügyi Minisztérium;
a Szlovák Köztársaságban:
Munka-, Szociális és Családügyi Minisztérium.
- (2) Jelen Egyezmény végrehajtásával megbízott szervek:
a Magyar Köztársaságban:
Országos Munkaügyi Módszertani Központ;
a Szlovák Köztársaságban:
Nemzeti Munkaügyi Hivatal.
- (3) Az állampolgárok foglalkoztatása jelen Egyezmény szerint mindkét Szerződő Fél munkaerőpiaci szerveinek közreműködésével valósul meg.

3. Cikk

(1) Az állampolgároknak a másik Szerződő Fél országának területén történő foglalkoztatása a munkáltatóval történt megállapodás szerinti időtartamra az alábbiak szerint kerülhet sor:

- a)* legfeljebb 1 évig, legfeljebb egyéves meghosszabbítási lehetőséggel,
b) rövid időtartamra, szezonális jellegű munkákra az adott naptári évben legfeljebb hat hónapig.

(2) A másik Szerződő Fél országának területén az állampolgár abban az esetben foglalkoztatható, ha

- a)* az (1) bekezdés *a)* pontja szerinti esetben rendelkezik a munkakör betöltéséhez szükséges szakképesítéssel, és a munkába lépés idején betöltötte 18. életévét,
b) az (1) bekezdés *b)* pontja szerinti esetben 18. életévét betöltötte.

(3) A Szerződő Felek mindegyike jelen Egyezménnyel összefüggésben kölcsönösen elfogadja a másik Fél országának területén kiadott alap- és középfokú szakképesítést és végzettséget tanúsító, a fogadó ország hivatalos nyelvére lefordított okmányokat. A felsőfokú végzettségek és szakképzettségek elismerése tekintetében a fogadó Szerződő Fél államának belföldi jogszabályai érvényesek.

4. Cikk

(1) Mindkét Szerződő Fél számára az éves keret az ország munkaerőpiaci helyzetére való tekintet nélkül az alábbiak szerint kerül meghatározásra:

- a)* 3. Cikk (1) bekezdés *a)* pontja szerint 400 állampolgár,
b) 3. Cikk (1) bekezdés *b)* pontja szerint 400 állampolgár.

(2) Amennyiben a Szerződő Felek valamelyike nem meríti ki az engedélyezett létszámot, ez a tény nem vonja maga után a másik Fél megengedett éves létszámának lecsökkentését. Az adott esztendőben a munkaengedélyek fel nem használt része nem vihető át a következő évre.

(3) A Szerződő Felek a következő éves keretszám változtatásával kapcsolatban legkésőbb folyó év július 1-jéig állapodhatnak meg jegyzékváltás útján.

5. Cikk

(1) Ahhoz, hogy az egyik Szerződő Fél állampolgára a másik Szerződő Fél országának területén munkát folytathasson, a fogadó ország érvényes jogi előírásainak megfelelő munkavállalási engedéllyel kell hogy rendelkezzen. A Szerződő Felek illetékes hatóságai a 4. Cikk (1) bekezdés szerinti létszámkeret betöltéséig a munkaerőpiaci helyzetre való tekintet nélkül adják ki a munkavállalási engedélyeket.

(2) Azokban a munkakörökben, ahol a fogadó ország jogszabályai értelmében külföldi egyáltalán nem foglalkoztatható, az engedély kiadására nem kerülhet sor.

(3) Az állampolgár és a munkáltató közötti szerződésnek írásos formában kell létrejönnie.

(4) Az állampolgár nem végezhet más munkatevékenységet, mint amelyre a munkavállalási engedélye szól, és nem dolgozhat más munkáltatónál sem.

(5) A munkavállalási engedély érvényességének lejárta követően az állampolgár köteles az őt foglalkoztató Szerződő Fél országának területét az ország külföldiek tartózkodására vonatkozó idegenrendészeti szabályainak megfelelően elhagyni.

6. Cikk

A jelen Egyezmény 3. Cikke (1) bekezdése szerint foglalkoztatott állampolgárokra a fogadó országban érvényes külföldiek belépéséről és ott-tartózkodásáról szóló idegenrendészeti szabályok érvényesek.

7. Cikk

Az állampolgárok foglalkoztatásával összefüggő munkajogi védelemre azon Szerződő Fél államának belföldi jogszabályai vonatkoznak, amelynek területén az állampolgárt foglalkoztatják.

8. Cikk

Az állampolgárok nyugdíjbiztosítási, egészségbiztosítási ellátásaira a Szerződő Felek államai között a hatályos szociálpolitikai egyezmény rendelkezései az irányadók.

9. Cikk

A foglalkoztatással kapcsolatosan nyújtott térítések és jövedelmek adóztatására a kettős adóztatás elkerüléséről szóló szerződés vonatkozik.

10. Cikk

Jelen Egyezmény alapján foglalkoztatott állampolgárok áruimportjára, illetve -exportjára a Szerződő Felek országainak belföldi jogszabályai vonatkoznak.

11. Cikk

(1) A Szerződő Felek megbízott szervei jelen Egyezmény végrehajtási rendelkezéseit közösen dolgozzák ki, és kölcsönösen egyeztetik.

(2) A Szerződő Felek megbízott és meghatalmazott szervei jelen Egyezmény végrehajtása során szorosan együttműködnek, és szükség esetén közös munkabizottságokat alakíthatnak ki.

12. Cikk

(1) Jelen Egyezményt mindkét Szerződő Fél belföldi jogszabályaival összhangban hagyja jóvá, és az Egyezmény ezen belföldi jóváhagyásáról szóló későbbi jegyzékváltás kézhezvételének napján lép hatályba.

(2) Jelen Egyezményt hároméves időtartamra kötik, s érvényessége mindig egy évvel meghosszabbodik, amennyiben azt a Szerződő Felek valamelyike nem mondja fel írásban, legkésőbb az érvényességi időtartam lejárta előtt hat hónappal. Jelen Egyezmény felmondása esetén a munkavállalási engedélyek érvényességük lejártaig maradnak érvényben.

(3) Jelen Egyezmény kiegészítésére vagy megváltoztatására a Szerződő Felek kölcsönös megegyezése alapján kerülhet sor. A változtatásokat és kiegészítéseket írásos formában kell megtenni.

Készült Pozsonyban, 1999. február 12-én, két eredeti példányban, magyar és szlovák nyelven, mindkét szöveg egyaránt hiteles.

A Magyar Köztársaság
Kormánya részéről

A Szlovák Köztársaság
Kormánya részéről''

3. §

(1) Ez a rendelet a kihirdetése napján lép hatályba. Az Egyezmény rendelkezéseit 1999. július 1. napjától kell alkalmazni.

(2) A rendelet végrehajtásáról a szociális és családügyi miniszter gondoskodik.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 97/1999. (VI. 25.) Korm. rendelete

a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és annak tagállamai közötti Társulási Tanács 2/99. számú, Magyarországnak a „SAVE II” energiahatékonysági közösségi programban történő részvétele módozatainak és feltételeinek elfogadásáról szóló határozata kihirdetéséről

1. §

A Kormány a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai között, Brüsszelben, 1991. december 16-án aláírt Európai Megállapodás kihirdetéséről szóló 1994. évi I. törvény 4. §-ának c) pontjában kapott felhatalmazás alapján e rendelettel kihirdeti a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai közötti Társulási Tanács 2/99. számú, Magyarországnak a „SAVE II” energiahatékonysági közösségi programban történő részvétele módozatainak és feltételeinek elfogadása tárgyában hozott határozatát (a továbbiakban: határozat).

2. §

A határozat magyar nyelvű szövege a következő:

„A Magyar Köztársaság és a Európai Közösségek és annak tagállamai közötti Társulási Tanács 2/99. számú határozata Magyarországnak a „SAVE II” energiahatékonysági közösségi programban történő részvétele módozatainak és feltételeinek elfogadásáról

A Társulási Tanács, figyelembe véve a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai közötti társulást létesítő Európai Megállapodást¹,

figyelembe véve a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai között társulást létesítő Európai Megállapodás Kiegészítő Jegyzőkönyvét Magyarország közösségi programokban történő részvételéről, különösen annak 1. és 2. Cikkét²,

tekintettel arra, hogy az említett Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikkének megfelelően Magyarország részt vehet a közösségi keretprogramokban, egyedik programokban, projektumokban és más közösségi akciókban, nevezetesen az energetika területén,

tekintettel az említett Kiegészítő Jegyzőkönyv 2. Cikkére, amelynek értelmében Magyarországnak az 1. Cikkben foglalt tevékenységekben való részvétele módozatait és feltételeit a Társulási Tanács határozza meg,

a következő határozatot hozta:

1. Cikk

Magyarországon részt vesz az Európai Közösség „SAVE II” programjában a jelen határozat elválaszthatatlan részét képező I. és II. Mellékletben meghatározott módozatok és feltételek szerint.

2. Cikk

Jelen határozat a „SAVE II” program időtartama alatt marad hatályban.

3. Cikk

Jelen határozat az elfogadását követő hónap első napján lép hatályba.

I. Melléklet

Magyarország részvételének módozatai és feltételei a „SAVE II” többéves energiahatékonysági közösségi programban

1. Magyarország a „SAVE II” többéves energiahatékonysági közösségi program (a továbbiakban: „SAVE II”) valamennyi akciójában — amennyiben a jelen határozat másként nem rendelkezik — azokkal a célokkal, feltételekkel, eljárásokkal és határidőkkel vesz részt, amelyeket a Tanács 96/737/EK³ számú határozata tüntet fel. Ez a határozat öt éves programot hoz létre intézkedések és akciók költséghatékony módon történő előkészítésére és megvalósítására az energiahatékonyság ösztönzése érdekében.

² Európai Közösségek Hivatalos Lapja, 1995. 12. 30., L317. sz. 30. oldal.

³ Európai Közösségek Hivatalos Lapja, 1996. 12. 24., L335. sz., 50. oldal.

¹ Európai Közösségek Hivatalos Lapja, 1993. 12. 31., L347. sz. 2. oldal.

2. A jogosult magyar intézmények, szervezetek és természetes személyek pályázatának benyújtására, értékelésére és kiválasztására vonatkozó szabályok és feltételek megegyeznek a Közösség jogosult intézményei, szervezetei és természetes személyei tekintetében alkalmazott szabályokkal és feltételekkel Magyarország pénzügyi hozzájárulásának keretén belül, az adminisztratív költségek levonásával, a II. Mellékletben rögzítettek szerint.

3. A „SAVE II” közösségi jellegének biztosítása érdekében a Magyarország által javasolt nemzetközi projektumok és tevékenységek megvalósításához minimális számú, a Közösség tagállamaiból való partner részvétele szükséges. E minimális szám a „SAVE II” megvalósítása során kerül meghatározásra, figyelembe véve a különböző tevékenységek jellegét, az adott projektumban részt vevő partnerek és a tevékenységben részt vevő országok számát.

4. Magyarország minden szükséges intézkedést megtesz a „SAVE II”-ben való részvétel nemzeti koordinálásának és megszervezésének biztosítása érdekében.

5. Magyarország minden évben hozzájárulást fizet az Európai Közösségek általános költségvetéséhez a „SAVE II”-ben való részvételéből fakadó költségek fedezésére (lásd II. Melléklet).

A Társulási Bizottság jogosult a hozzájárulást szükség esetén módosítani.

6. A Közösség tagállamai és Magyarország — a hatályban lévő rendelkezések keretei között — mindent megtesznek a Magyarország és a Közösség tagállamai között a határozat alá tartozó tevékenységekben való részvétel céljából utazó személyek szabad mozgásának és tartózkodásának megkönnyítése érdekében.

7. A Tanács 96/737/EK számú határozatának 5. Cikke alapján — nem érintve a Bizottságnak és az Európai Közösségek Számvevőszékének a „SAVE II” felügyeletével és értékelésével kapcsolatos felelősségét — Magyarország részvételét a programban Magyarország és az Európai Közösségek Bizottsága közösen, a partnerség alapján folyamatosan figyelemmel kíséri. Magyarország a Bizottság elé terjeszti a szükséges jelentéseket, és részt vesz a Közösség más, e célt szolgáló sajátos tevékenységeiben.

8. Nem érintve a Tanács 96/737/EK számú határozatának 4. és 5. Cikkében foglalt eljárásokat, Magyarország meghívást kap a SAVE Bizottság rendes üléseit megelőző, a határozat végrehajtásával kapcsolatos bármely kérdéstről folytatandó egyeztető üléseire. E rendes ülések eredményeiről a Bizottság tájékoztatja Magyarországot.

9. A pályázati eljárás, a szerződések, a beterjesztendő jelentések és a „SAVE II” programmal kapcsolatos egyéb adminisztratív rendelkezések vonatkozásában használt nyelv a Közösség valamelyik hivatalos nyelve.

II. Melléklet

Magyarország pénzügyi hozzájárulása a „SAVE II” programhoz

1. Magyarország pénzügyi hozzájárulása fedezi:

— a programokból a magyar résztvevők számára nyújtott támogatásokat és valamennyi egyéb pénzügyi támogatást,

— a Magyarország részvételéből eredő igazgatási jellelű többletköltségeket, amelyek az Európai Közösségek Bizottságánál a program kezelése során jelentkeznek.

2. A programból a magyar kedvezményezettek számára nyújtott támogatások és valamennyi egyéb pénzügyi támogatás együttes összege az igazgatási többletköltségek levonását követően költségvetési évenként nem haladhatja meg a Magyarország által befizetett hozzájárulás mértékét.

Amennyiben a Magyarország által az Európai Közösségek általános költségvetésébe befizetett hozzájárulás az igazgatási többletköltségek levonását követően meghaladja a programból a magyar kedvezményezetteknek nyújtott támogatások és az egyéb pénzügyi támogatás együttes összegét, a Bizottság a különbséget a következő költségvetési időszakra átvezeti, majd levonja a következő évben esedékes hozzájárulásból. A program zárómérlegében jelentkező maradványösszeget visszafizetik Magyarországnak.

3. 1999-től Magyarország éves hozzájárulása 309.024 EUR. Ebből az összegből 21.024 EUR fedezi a Magyarország részvételéből eredő igazgatási többletköltségeket, amelyek a Bizottságnál a program kezelése során jelentkeznek.

4. Magyarország hozzájárulásának kezelésének az Európai Közösségek általános költségvetésére vonatkozó pénzügyi szabályok érvényesek.

A Bizottság e határozat hatálybalépésekor és azt követően minden év elején felhívást intéz Magyarországhoz a jelen határozat szerint rá eső pénzügyi befizetés teljesítésére.

E hozzájárulást euróban kell meghatározni, és a Bizottság euróban vezetett bankszámlájára kell átutalni.

Magyarország a jelen határozat szerinti éves költségvetési hozzájárulását a befizetési felhívásnak megfelelően, de legkésőbb a felhívás megküldését követő három hónapon belül teljesíti. A hozzájárulás késedelmes teljesítése esetén a késedelem időpontjától kamatfizetési kötelezettség terheli Magyarországot a még be nem fizetett összegre vonatkozóan. A kamat mértéke az Európai Pénzügyi Együttműködési Alap által euróban⁴ végrehajtott műveletek esetén a késedelem hónapjában érvényes kamatláb 1,5 %-ponttal emelt értéke.

⁴ A kamatlábakat az Európai Közösségek Hivatalos Lapja havonta közli a C sorozatban.

5. Magyarország a 3. bekezdésben említett igazgatási többletköltséget (21.024 EUR) a nemzeti költségvetésből fedezi.

6. Magyarország a „SAVE II” programban való részvétele fennmaradó költségeiből 144.000 EUR-t a nemzeti költségvetésből fedezi.

A PHARE-programokra érvényes szabályos eljárásoknak megfelelően 144.000 EUR-t Magyarország az éves PHARE-forrása fedezi.”

3. §

Ez a rendelet 1999. július 1. napján lép hatályba. Végrehajtásáról a gazdasági miniszter és a PHARE-programok koordinálásáért felelős tárca nélküli miniszter — a külügyminiszterrel egyetértésben — gondoskodik.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 98/1999. (VI. 25.) Korm. rendelete

a Magyar Nemzeti Bank éves beszámoló készítési és könyvvezetési kötelezettségének sajátosságairól szóló 18/1997. (II. 4.) Korm. rendelet módosításáról

A számvitelről szóló, többször módosított 1991. évi XVIII. törvény (a továbbiakban: Tv.) 94. §-ának *c*) pontjában kapott felhatalmazás alapján, a Magyar Nemzeti Bank véleményének előzetes kikérésével, a Magyar Nemzeti Bank éves beszámoló készítési és könyvvezetési kötelezettségének sajátosságairól szóló 18/1997. (II. 4.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) módosítására a Kormány a következőket rendeli el:

1. §

Az R. 2. §-a következő 19. ponttal egészül ki:

(2. § *E* rendelet alkalmazásában:)

„19. *centrum* árfolyam: az MNB által az árfolyam-megállapítás napján ekként megállapított, a pénz és devizapiac szereplői számára közzétett olyan árfolyam, melyhez ké-

pest állapítja meg az MNB az intervenció sáv szélső értékeit.”

2. §

Az R. 5. §-a a következő (9) bekezdéssel egészül ki:

„(9) A devizaeszközök és devizaforrások tárgynapi hivatalos árfolyamon és tárgynapi centrum árfolyamon átszámított forintértékének különbözetét — az évközi ingadozások kiszűrése érdekében — az egyéb kötelezettségeken belül megnyitott kiegyenlítési számlán kell kimutatni.”

3. §

Az R. 6. §-ának (5) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(5) A devizában fennálló, értékpapíron alapuló követeléseket piaci értéken kell kimutatni. Az értékelés alapján megállapított értékelési különbözetet legalább havonta a kiegyenlítési számlán belül elkülönítetten kell elszámolni.”

4. §

Az R. 8. §-ának (9) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(9) A deviza-árfolyamváltozásból származó bevételek között kell kimutatni elszámolási időszakonként az MNB-nek a külföldi pénznemben fennálló követeléseivel és kötelezettségeivel kapcsolatos napi átértékelésből származó árfolyamnyereségnek és a kiegyenlítési számla tárgynapi egyenlegváltozásának különbözetét, ha az nyereség jellegű, valamint a konverziós árfolyamnyereség összegét.”

5. §

Az R. 9. §-ának (7) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(7) A deviza-árfolyamváltozásból származó ráfordítások között kell kimutatni elszámolási időszakonként az MNB-nek a külföldi pénznemben fennálló követeléseivel és kötelezettségeivel kapcsolatos napi átértékelésből származó árfolyamvesztésnek és a kiegyenlítési számla tárgynapi egyenlegváltozásának különbözetét, ha az veszteség jellegű, valamint a konverziós árfolyamvesztés összegét.”

6. §

(1) Ez a rendelet 1999. június 25-én lép hatályba, ezzel egyidejűleg a 6. § (6)—(10) bekezdése, a 8. § (6) bekezdésének *b*) pontja, a 9. § (3) bekezdésének *b*) pontja, a 19. § (7) bekezdése hatályát veszti.

(2) E rendelet hatálybalépése napján — az elszámolási időszak utolsó napjára, mint értéknapi vonatkozóan — a devizaeszközök és -források átértékelési különbözeteiként jelentkező veszteség fedezetére megképzett céltartalékot fel kell használni az egyéb bevételekkel szemben.

(3) E rendelet hatálybalépése napján — az elszámolási időszak utolsó napjára, mint értéknapi vonatkozóan — meg kell állapítani a devizaeszközök és devizaforrások értéknapi hivatalos árfolyamon és centrum árfolyamon átszámított forintértékének különbözetét, és azt az egyéb kötelezettségeken belüli kiegyenlítési számlán el kell számolni az eredménnyel szemben.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Kormány tagjainak rendeletei

Az ifjúsági és sportminiszter 1/1999. (VI. 25.) ISM rendelete

a fontos és bizalmas munkakörökről, valamint a biztonsági ellenőrzés szintjének megállapításáról

A nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Nbtv.) 78. §-ának (3) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján — a polgári nemzetbiztonsági szolgálatokat irányító tárca nélküli miniszterrel egyetértésben — a következőket rendelem el:

1. §

(1) A rendelet hatálya az Ifjúsági és Sportminisztériumban és az ifjúsági és sportminiszter irányítása alá tartozó szervezeteknél fontos és bizalmas munkakört betöltő olyan személyekre terjed ki, akinek beosztása a Nbtv. 68. §-ának (4) bekezdésére, valamint a 2. számú mellékletére figyelemmel e rendelet alapján fontos és bizalmas munkakörnek minősül.

(2) Az (1) bekezdésben említett szervezeteknél a fontos és bizalmas munkaköröket, továbbá a biztonsági ellenőrzést megelőzően kitöltendő kérdőív típusát — az Nbtv. 68. §-ának (4) bekezdésén, valamint a 2. számú melléklet 1—17. pontján túlmenően — e rendelet *melléklete* határozza meg.

2. §

(1) A mellékletben felsorolt munkakörökbe azok a személyek nevezhetők ki, illetve e munkakörökben azok a személyek foglalkoztathatók (a továbbiakban: érintett személy), akik a nemzetbiztonsági ellenőrzéshez rendszeresített biztonsági kérdőívet kitöltik, és a biztonsági nyilatkozatot aláírják.

(2) Ha az érintett személy a nemzetbiztonsági ellenőrzéshez az írásbeli hozzájárulást nem adja meg (a kérdőívben lévő nyilatkozatot nem írja alá), fontos és bizalmas munkakörbe nem nevezhető ki, illetve abban tovább nem foglalkoztatható. Jogviszonya más — fontos és bizalmas munkakörnek nem minősített — munkakörben az adott szervezet munkavállalóira vonatkozó törvény alapján tartó fenn.

3. §

A mellékletben szereplő szervezeti egységek elnevezésének és/vagy a szervezeti egységek irányítását végzők vezetői megbízásának megváltozása esetén a jogutód szervezetnél, illetve a fontos és bizalmas munkakört átvevő személyre az Nbtv.-ben vagy az e rendeletben foglaltakat kell alkalmazni.

4. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba.

Dr. Deutsch Tamás s. k.,
ifjúsági és sportminiszter

Melléklet

az 1/1999. (VI. 25.) ISM rendelethez

Jegyzék a fontos és bizalmas munkakörökről és a biztonsági ellenőrzések szintjén meghatározó kérdőív típusáról

Az Nbtv. 2. számú melléklete 18. pontja alapján az Ifjúsági és Sportminisztériumban fontos és bizalmas munkakört betöltő személynek minősülnek:

Munkakör	Kérdőív típusa
----------	----------------

1. Minisztérium

1.1. titokvédelmi felügyelő, titkos ügykezelés vezetője, titkos ügykezelő	C
1.2. biztonsági megbízott, valamint helyettese	C
1.3. rejtjelmegbízott, valamint helyettese	C

Munkakör	Kérdőív típusa
1.4. főosztályvezető-helyettes vagy azonos jogállású vezető	B
1.5. osztályvezető vagy azonos jogállású vezető	B
1.6. előterjesztést, jogszabálytervezetet véleményező köztisztviselő	A
2. Miniszteri kabinetiroda	
2.1. köztisztviselő	A
3. Államtitkári iroda	
3.1. köztisztviselő	A
4. Helyettes államtitkári titkárságok	
4.1. köztisztviselő	A
5. Személyügyi és személyfejlesztési önálló csoport	
5.1. a csoport vezetője	C
5.2. köztisztviselő	B
6. Informatikai önálló csoport	
6.1. a csoport vezetője	B
6.2. köztisztviselő	A

Az oktatási miniszter 24/1999. (VI. 25.) OM rendelete

az oktatási miniszter által adományozható szakmai elismerésekről

A Magyar Köztársaság kitüntetéseiéről szóló 1991. évi XXXI. törvény 7. §-ának (1) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján az oktatási ágazatban adományozható szakmai elismerésekről a következőket rendelem el:

1. §

(1) Az Eötvös József-díj azoknak, a kiemelkedő munkát végző óvodai, általános iskolai, középiskolai, szakiskolai pedagógusoknak és főiskolai, egyetemi oktatóknak adományozható, akik oktató-nevelő munkájuk során, életpályájukkal kifejezték elkötelezettségüket a pedagógus élet-hivatás mellett.

(2) A díjat — amelynek jutalomösszege 1 000 000 Ft/fő — első alkalommal 1999. augusztus 20-án, majd évente, a Pedagógus Napon, június 1-jén, 4 személy kaphatja.

(3) A díjazott az adományozást igazoló okiratot és kisplasztikát kap.

(4) A kisplasztika bronzból készült, magassága 200 milliméter. A kisplasztika Eötvös József álló alakját ábrázolja. A kisplasztika Kutas László szobrászművész alkotása.

2. §

(1) Szent-Györgyi Albert-díj a felsőoktatás területén, az iskolateremtő, a nemzetközi elismertségű munkát végző magánszemélyeknek adományozható.

(2) A díjat — amelynek jutalomösszege 300 000 Ft/fő — évente, a Magyar Kultúra Napján, január 22-én, 15 személy kaphatja.

(3) A díjazott az adományozást igazoló okiratot és plakettet kap.

(4) A plakett kerek alakú, bronzból készült, átmérője 80, vastagsága 8 milliméter. A plakett egyoldalas, Szent-Györgyi Albert domború arcképét és a Szent-Györgyi Albert-díj feliratot ábrázolja. A plakett Szöllőssy Enikő szobrászművész alkotása.

3. §

(1) Az Apáczai Csere János-díj óvodai, általános iskolai, szakiskolai, középiskolai pedagógusok és főiskolai, egyetemi oktatók részére kiemelkedő oktatási-nevelési munkáért, valamint a pedagógiai gyakorlatot segítő kiemelkedő tudományos tevékenységért adományozható.

(2) A díjat — amelynek jutalomösszege 300 000 Ft/év — évente, a Magyar Kultúra Napján, január 22-én, az alap- és középfokú oktatásban 10 és a felsőfokú oktatásban 10 személy kaphatja.

(3) A díjazott az adományozást igazoló okiratot és plakettet kap.

(4) A plakett kerek alakú, bronzból készült, átmérője 80, vastagsága 8 milliméter. A plakett egyoldalas, Apáczai Csere János domború arcképét és az Apáczai Csere János-díj feliratot ábrázolja. A plakett Kiss Nagy András szobrászművész alkotása.

4. §

(1) A Kiss Árpád-díj a pedagógiai újítások kidolgozása, illetve alkalmazása, a magyar neveléstudomány eredményeinek felhasználása és a pedagógia nemzetközi tapasztalatainak adaptációja terén kiemelkedő tevékenységet folytató pedagógusok és neveléstudományi kutatók szakmai munkájának elismeréseként adományozható.

(2) A díjat — amelynek jutalomösszege 200 000 Ft/fő — évente, a Magyar Kultúra Napján, január 22-én, 5 személy kaphatja.

(3) A díjazott az adományozást igazoló okiratot és plakettet kap.

(4) A plakett kerek alakú, bronzból készült, átmérője 80, vastagsága 8 milliméter. A plakett egyoldalas, Kiss Árpád domború arcképét és a Kiss Árpád-díj feliratot ábrázolja. A plakett Ágh Fábián Sándor szobrászművész alkotása.

5. §

(1) A Tessedik Sámuel-díj azoknak a kollégiumban dolgozó általános iskolai, szakiskolai, középiskolai pedagógusoknak és főiskolai, egyetemi oktatóknak adományozható, akik kiemelkedő kollégiumi pedagógiai munkát végeznek.

(2) A díjat — amelynek jutalomösszege 200 000 Ft/fő — első alkalommal 1999. augusztus 20-án, majd évente a Pedagógus Napon, június 1-jén, 5 személy kaphatja.

(3) A díjazott az adományozást igazoló okiratot és plakettet kap.

(4) A plakett kerek alakú, bronzból készült, átmérője 80, vastagsága 8 milliméter. A plakett egyoldalas, Tessedik Sámuel domború arcképét és a Tessedik Sámuel-díj feliratot ábrázolja. A plakett Kereszthury Gábor szobrászművész alkotása.

6. §

(1) A Brunszvik Teréz-díj kiemelkedő óvodapedagógiai munkáért, valamint az óvodapedagógus képzésben kiemelkedő munkát végző oktatók elismerésére adományozható.

(2) A díjat — amelynek jutalomösszege 200 000 Ft/fő — évente, a Magyar Kultúra Napján, január 22-én, a felsőfokú oktatásban 2, a közoktatásban 5 személy kaphatja.

(3) A díjazott az adományozást igazoló okiratot és plakettet kap.

(4) A plakett kerek alakú, bronzból készült, átmérője 80, vastagsága 8 milliméter. A plakett egyoldalas, Brunszvik Teréz domború arcképét és a Brunszvik Teréz-díj feliratot ábrázolja. A plakett Lebó Ferenc szobrászművész alkotása.

7. §

(1) A Magyar Felsőoktatásért Emlékplakett a felsőoktatási intézményben dolgozóknak (oktatók és egyéb alkalmazottak) kiemelkedő munkája elismerésére adományozható.

(2) Az emlékplakettet évente 60 személy kaphatja.

(3) A kitüntetett az adományozást igazoló okiratot és plakettet kap.

(4) Az emlékplakett kerek alakú, bronzból készült vertérem, átmérője 60, vastagsága 8 milliméter. Az emlékplakett egyoldalas, a tudás lángját védő kapumotívumot és A Magyar Felsőoktatásért feliratot ábrázolja. Az emlékplakett Palotás József szobrászművész alkotása.

8. §

(1) A Németh László-díj azoknak az általános iskolai, szakiskolai és középiskolai oktató-nevelő munkát végző tanároknak adományozható, akik a gyermekek harmonikus személyiségformálásában huzamosan kiemelkedő munkát végeznek.

(2) A díjat — amelynek jutalomösszege 200 000 Ft/fő — évente, a Magyar Kultúra Napján, január 22-én, 15 személy kaphatja.

(3) A díjazott az adományozást igazoló okiratot és plakettet kap.

(4) A plakett kerek alakú, bronzból készült, átmérője 80, vastagsága 8 milliméter. A plakett egyoldalas, Németh László domború arcképét és a Németh László-díj feliratot ábrázolja. A plakett Ágh Fábián Sándor szobrászművész alkotása.

9. §

(1) A Karácsony Sándor-díj azoknak a tanítóknak adományozható, akik a gyermekek harmonikus személyiségformálásában huzamosan kiemelkedő munkát végeznek.

(2) A díjat — amelynek jutalomösszege 200 000 Ft/fő — évente, a Magyar Kultúra Napján, január 22-én, 10 személy kaphatja.

(3) A díjazott az adományozást igazoló okiratot és plakettet kap.

(4) A plakett kerek alakú, bronzból készült, átmérője 80, vastagsága 8 milliméter. A plakett egyoldalas, Karácsony Sándor domború arcképét és a Karácsony Sándor-díj feliratot ábrázolja. A plakett Péter Ágnes szobrászművész alkotása.

10. §

(1) Az Éltes Mátyás-díj kiemelkedő gyógypedagógiai munka elismerésére adományozható.

(2) A díjat — amelynek jutalomösszege 200 000 Ft/fő — évente, a Magyar Kultúra Napján, január 22-én, 5 személy kaphatja.

(3) A díjazott az adományozást igazoló okiratot és plakettet kap.

(4) A plakett kerek alakú, bronzból készült, átmérője 80, vastagsága 8 milliméter. A plakett egyoldalas, Éltés Mátyás domború arcképét és az Éltés Mátyás-díj feliratot ábrázolja. A plakett Nagy István János szobrászművész alkotása.

11. §

(1) Az Arany Katedra Emlékplakett azoknak az óvodai, általános iskolai, szakiskolai és középiskolai oktatási-nevelési intézményekben dolgozó pedagógusoknak adományozható, akik hosszú időn át a gyermekek oktatása-nevelése érdekében kiemelkedő munkát végeznek.

(2) Az emléklakettet évente 100 személy kaphatja.

(3) A kitüntetett az adományozást igazoló okiratot és plakettet kap.

(4) Az emléklakett kerek alakú, arany bevonatú, bronzból készült vertérem, átmérője 60, vastagsága 8 milliméter. Az emléklakett egyoldalas, az alsó mezőben faragott, mives katedrát, a felső mezőben Arany Katedra Emlékplakett feliratot ábrázol. Az emléklakett Fritz Mihály szobrászművész alkotása.

12. §

(1) A Pedagógus Szolgálati Emlékérem azoknak a nyugállományba vonuló óvodai, általános iskolai, szakiskolai, középiskolai pedagógusoknak és főiskolai, egyetemi oktatóknak adományozható, akik legalább 25 éven keresztül a gyermekek oktatása-nevelése érdekében tevékenykedtek, és kiemelkedő munkát végeztek.

(2) A kitüntetett az adományozást igazoló okiratot és érmet kap.

(3) Az érem kerek alakú, bronzból készült vertérem, átmérője 42 milliméter. Az érem egyoldalas, iniciális P-betűben könyvet tartó tudós pedagógus portréját és alatta a Pedagógus Szolgálati Emlékérem feliratot ábrázolja. Az érem Fritz Mihály szobrászművész alkotása.

13. §

(1) A Trefort Ágoston-díj azoknak a minisztériumi, önkormányzati és intézményi dolgozóknak adományozható, akik az oktatás érdekében hosszabb időn át kiemelkedő munkát végeznek.

(2) A díjat — amelynek jutalomösszege 200 000 Ft/fő — évente, augusztus 20-án, 15 személy kaphatja.

(3) A díjazott az adományozást igazoló okiratot és plakettet kap.

(4) A plakett kerek alakú, bronzból készült, átmérője 80, vastagsága 8 milliméter. A plakett egyoldalas, Trefort Ágoston domború arcképét és a Trefort Ágoston-díj feliratot ábrázolja. A plakett Fekete Tamás szobrászművész alkotása.

14. §

(1) Oktatási Miniszter Elismerő Oklevele az oktatási ágazat dolgozói és intézményei részére rendkívüli kimagasló teljesítmény, kerek évforduló elismerésére adományozható.

(2) A kitüntetett az adományozást igazoló okiratot kap.

15. §

(1) E rendelet 1—11. §-ban megjelölt díjakat, emléklaketteket az oktatási miniszter — szakmai kuratórium véleményét kikérve — adományozza.

(2) A szakmai kuratórium tagjait — a szakmai szervezetek javaslata alapján — 3 évre a miniszter kéri fel.

(3) A szakmai kuratórium szervezeti és működési szabályzatát az oktatási miniszter hagyja jóvá.

16. §

(1) Az oktatási miniszter által adományozandó szakmai elismerésekkel összefüggő kiadások fedezetét az Oktatási Minisztérium költségvetése biztosítja.

(2) A díjak az általános szabályok szerint adókötelesek.

17. §

(1) Ez a rendelet a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba.

(2) E rendelet hatálybalépésével egyidejűleg a művelődési és közoktatási miniszter által adományozható művészeti és oktatási szakmai díjakról szóló 4/1992. (III. 6.) MKM rendelet, valamint az azt módosító 16/1992. (XI. 30.), a 22/1994. (XII. 24.) MKM és az 1/1999. (I. 14.) OM rendelet, továbbá a művelődési és közoktatási miniszter által alapított díjak jutalomösszegének módosításáról szóló 1/1997. (I. 10.) MKM rendelet hatályát veszti.

Pokorni Zoltán s. k.,
oktatási miniszter

**A tárca nélküli miniszter
4/1999. (VI. 25.) TNM
rendelete**

a polgári nemzetbiztonsági szolgálatok hivatásos állományú tagjainak illetményéről, valamint egyéb pénzbeli és természetbeni ellátásáról szóló 4/1997. (II. 28.) TNM rendelet módosításáról

A fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 342. §-a (2) bekezdésének e) pontjában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendelem el:

1. §

A polgári nemzetbiztonsági szolgálatok hivatásos állományú tagjainak illetményéről, valamint egyéb pénzbeli és természetbeni ellátásáról szóló, az 1/1999. (II. 5.) TNM rendelettel, valamint a 3/1999. (V. 14.) TNM rendelettel módosított 4/1997. (II. 28.) TNM rendelet (a továbbiakban: R.) 8. §-át megelőző alcím helyébe a következő alcím lép:

„Az egyéb veszélyességi, az éjszakai és délutáni pótlék közös szabályai”

2. §

Az R. a következő alcímmel és 8/A. §-sal egészül ki:

„Gépjárművezetői pótlék

8/A. § (1) Gépjárművezetői pótlékra jogosult a ht. állomány tagja, ha külön engedély birtokában, előljárói utasítás alapján, ügyintézői rendszerben működő szolgálati gépkocsit rendszeresen vezet és ezáltal külön gépjárművezető foglalkoztatása szükségtelen.

(2) Rendszeresnek minősül a gépjárművezetés, ha a ht. állomány tagja havonta a munkanapok több mint felében vezet szolgálati gépjárművet, vagy a gépjárművezetés legalább havi 1000 km futásteljesítménnyel jár.

(3) A ht. állomány akció szolgálati pótléokra jogosult tagja gépjárművezetői pótlékra nem jogosult.”

3. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő hónap első napján lép hatályba.

Dr. Kövér László s. k.,

a polgári nemzetbiztonsági szolgálatokat irányító tárca nélküli miniszter

III. rész HATÁROZATOK

Az Országgyűlés határozatai

**Az Országgyűlés
60/1999. (VI. 25.) OGY
határozata**

mentelmi jog fenntartásáról*

A Magyar Köztársaság Országgyűlése *dr. Bernáth Varga Balázs* országgyűlési képviselő mentelmi jogát a Pesti Központi Kerületi Bíróság 4.B.V.24.306/1998/3. számú megkeresésével érintett ügyben fenntartja.

Dr. Áder János s. k.,
az Országgyűlés elnöke

Molnár Róbert s. k.,
az Országgyűlés jegyzője

Dr. Világosi Gábor s. k.,
az Országgyűlés jegyzője

**Az Országgyűlés
61/1999. (VI. 25.) OGY
határozata**

mentelmi jog fenntartásáról**

A Magyar Köztársaság Országgyűlése *dr. Simon Miklós* országgyűlési képviselő mentelmi jogát a Nyírbátori Városi Bíróság B.128/1999/2. számú megkeresésével érintett ügyben fenntartja.

Dr. Áder János s. k.,
az Országgyűlés elnöke

Molnár Róbert s. k.,
az Országgyűlés jegyzője

Dr. Világosi Gábor s. k.,
az Országgyűlés jegyzője

* A határozatot az Országgyűlés az 1999. június 22-i ülésnapján fogadta el.

** A határozatot az Országgyűlés az 1999. június 22-i ülésnapján fogadta el.

**Az Országgyűlés
62/1999. (VI. 25.) OGY
határozata**

**az Országgyűlés bizottságainak létrehozásáról,
tisztviselőinek és tagjainak megválasztásáról szóló
39/1998. (VI. 29.) OGY határozat módosításáról***

Az Országgyűlés bizottságainak létrehozásáról, tisztviselőinek és tagjainak megválasztásáról szóló 39/1998. (VI. 29.) OGY határozat a következők szerint módosul:

Az Országgyűlés

a Nemzetbiztonsági bizottságba — 1999. július 1-jei hatállyal —

dr. Mikes Éva helyett
Szalai Annamáriát

a bizottság tagjává
megválasztja.

*Dr. Áder János s. k.,
az Országgyűlés elnöke*

Molnár Róbert s. k., *Dr. Világosi Gábor s. k.,*
az Országgyűlés jegyzője az Országgyűlés jegyzője

**Az Országgyűlés
63/1999. (VI. 25.) OGY
határozata**

**az állampolgári jogok országgyűlési biztosának és
általános helyettesének tevékenységéről szóló
beszámoló elfogadásáról****

Az Országgyűlés az állampolgári jogok országgyűlési biztosának és általános helyettesének tevékenységéről szóló beszámolót elfogadja.

*Dr. Áder János s. k.,
az Országgyűlés elnöke*

Molnár Róbert s. k., *Dr. Világosi Gábor s. k.,*
az Országgyűlés jegyzője az Országgyűlés jegyzője

* A határozatot az Országgyűlés az 1999. június 22-i ülésnapján fogadta el.

** A határozatot az Országgyűlés az 1999. június 22-i ülésnapján fogadta el.

**Az Országgyűlés
64/1999. (VI. 25.) OGY
határozata**

az adatvédelmi biztos beszámolójának elfogadásáról*

Az Országgyűlés az adatvédelmi biztos tevékenységéről szóló beszámolót elfogadja.

*Dr. Áder János s. k.,
az Országgyűlés elnöke*

Molnár Róbert s. k., *Dr. Világosi Gábor s. k.,*
az Országgyűlés jegyzője az Országgyűlés jegyzője

**Az Országgyűlés
65/1999. (VI. 25.) OGY
határozata**

**a nemzeti és etnikai kisebbségi jogok országgyűlési
biztosának tevékenységéről szóló beszámoló
elfogadásáról****

Az Országgyűlés a nemzeti és etnikai kisebbségi jogok országgyűlési biztosának tevékenységéről szóló beszámolót elfogadja.

*Dr. Áder János s. k.,
az Országgyűlés elnöke*

Molnár Róbert s. k., *Dr. Világosi Gábor s. k.,*
az Országgyűlés jegyzője az Országgyűlés jegyzője

**Az Országgyűlés
66/1999. (VI. 25.) OGY
határozata**

**az Alkotmánybíróság három tagjának
megválasztásáról*****

Az Országgyűlés az Alkotmány 32/A. §-ának (4) bekezdésében foglaltak alapján

*dr. Bihari Mihályt,
dr. Kukorelli Istvánt és
dr. Tersztyánszkyé dr. Vasadi Évát*

— 1999. július 3-i hatállyal — az Alkotmánybíróság tagjává megválasztja.

*Dr. Áder János s. k.,
az Országgyűlés elnöke*

Molnár Róbert s. k., *Dr. Világosi Gábor s. k.,*
az Országgyűlés jegyzője az Országgyűlés jegyzője

* A határozatot az Országgyűlés az 1999. június 22-i ülésnapján fogadta el.

** A határozatot az Országgyűlés az 1999. június 22-i ülésnapján fogadta el.

*** A határozatot az Országgyűlés az 1999. június 22-i ülésnapján fogadta el.

**Az Országgyűlés
67/1999. (VI. 25.) OGY
határozata**

**a közbeszerzésekről szóló 1995. évi XL. törvényben
megfogalmazott jogalkotói szándék érvényesülését
vizsgáló országgyűlési bizottság létrehozásáról***

1. §

Az Országgyűlés a Hárszabály 34. § (1) bekezdése alapján vizsgáló bizottságot hoz létre (a továbbiakban: Bizottság) a közbeszerzésekről szóló 1995. évi XL. törvényben megfogalmazott jogalkotói szándék érvényesülésének a vizsgálatára.

2. §

A vizsgáló bizottság felállításának a célja annak megállapítása, hogy miként valósul meg a jogalkotó szándéka a Törvény alkalmazása során.

3. §

A Bizottság 11 főből áll. A Bizottság tagjaira a képviselőcsoportok vezetői tesznek ajánlást, a Bizottság elnökét a kormánypárti, alelnökét pedig az ellenzéki képviselőcsoportok vezetői jelölik.

4. §

A Bizottságban a tagok a képviselőcsoportokat az alábbi megoszlás szerint képviselik:

FIDESZ:	3 fő,
MSZP:	3 fő,
FKGP:	2 fő,
SZDSZ:	1 fő,
MDF:	1 fő,
MIÉP:	1 fő.

5. §

A Bizottság a működési rendjét maga állapítja meg.

* A határozatot az Országgyűlés az 1999. június 22-i ülésnapján fogadta el.

6. §

A Bizottság a feladatának az elvégzése után jelentést készít az Országgyűlés számára, a Bizottság jelentésének az Országgyűlés által történt elfogadása után, a Bizottság önmagát bizottsági határozattal feloszlatja.

*Dr. Áder János s. k.,
az Országgyűlés elnöke*

*Molnár Róbert s. k.,
az Országgyűlés jegyzője*

*Dr. Világosi Gábor s. k.,
az Országgyűlés jegyzője*

**Az Országgyűlés
68/1999. (VI. 25.) OGY
határozata**

**a Magyar Köztársaság 2000—2002. évi
költségvetési irányelveiről***

1. Az Országgyűlés az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény 50. §-ának (3) bekezdésében és 84. §-ának (4) bekezdésében foglaltak szerint, a Kormány gazdaságpolitikai elképzelésein alapuló költségvetési irányelvei alapján, a 2000—2002. évekre a privatizációs bevételek nélküli államháztartási hiány mértékét (a központi költségvetésre, a társadalombiztosítási alapokra, az elkülönített állami pénzalapokra és a helyi önkormányzatokra együttvéve) s az államháztartás kiadásainak lehetséges arányait e határozat *melléklete* szerint állapítja meg.

2. Ez a határozat a közzététele napján lép hatályba.

*Dr. Áder János s. k.,
az Országgyűlés elnöke*

*Molnár Róbert s. k.,
az Országgyűlés jegyzője*

*Dr. Világosi Gábor s. k.,
az Országgyűlés jegyzője*

* A határozatot az Országgyűlés az 1999. június 22-i ülésnapján fogadta el.

Melléklet a 68/1999. (VI. 25.) OGY határozathoz

A 2000—2002. évi költségvetési tervező munka főbb mutatószámai

%-ban

Mutatószámok megnevezése és változásának iránya	2000. évi irányszám	2001. évi irányszám	2002. évi irányszám
A bruttó hazai termék (GDP) növekedése	4—5	4,5—5,5	5,5—6
A fogyasztói áremelkedés*	106—107	104—105	103,5—104,5
Az államháztartás privatizációs bevételek nélküli hiánya**	—2,5 — —3,5	—2,3 — —3,3	—2,0 — —3,0
Átlagkereset növekedése a közszférában*	108,0—109,0	106,0—107,0	105,5—106,5
Az állami újraelosztás mértéke***	43,5—44,5	42,0—43,0	40,5—41,5
Az állami jövedelem központosítás mértéke****	40,5—41,5	39,0—40,0	38,0—39,0

* Előző év = 100%

** Az adott évi GDP-hez viszonyítva, GFS rendszer szerint.

*** Az államháztartás konszolidált összes kiadása az adott évi GDP-hez viszonyítva.

**** Az államháztartás konszolidált összes bevétele az adott évi GDP-hez viszonyítva.

Az Alkotmánybíróság határozatai

Az Alkotmánybíróság 19/1999. (VI. 25.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a büntetőeljárásról szóló 1973. évi I. törvény 223. § (2) bekezdése alkotmányellenes, ezért azt a határozat közzétételének napjával megsemmisíti.

2. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 327. § (2) bekezdése alkotmányellenes. Ennek folytán a rendelkezés nem lép hatályba.

Az Alkotmánybíróság e határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

1. A büntetőeljárásról szóló 1973. évi I. törvényt (a továbbiakban: Be.) módosító 1998. évi LXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Be. nov.) 45. §-a a Be. 223. §-át a következő (2) bekezdéssel egészítette ki: „Amennyiben a vádlottat az első fokú bíróság szándékos bűncselekményelkövetése miatt legalább háromévi végrehajtandó szabadságvesztésre ítéli, az ügyész indítványára az előzetes letartóztatást fenn kell tartani, illetve el kell rendelni, kivéve, ha a már kitöltött előzetes letartóztatás időtartama eléri, vagy meghaladja az első fokú bíróság ítéletében kiszabott szabadságvesztést.” A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: új Be.) 327. §-ának (2) bekezdése ugyanezt a szabályt tartalmazza.

2. A Be. 223. §-ának a Be. nov. 45. §-ával beiktatott (2) bekezdése alkotmányossági vizsgálatára két indítvány érkezett. Az Alkotmánybíróság az indítványokat egészítette, és egy eljárásban bírálta el.

2.1. Az egyik indítványozó a Be. 223. § (2) bekezdése alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését az Alkotmány több rendelkezésének sérelme alapján kérte.

Álláspontja szerint a szabályozás az ügyész számára nem teszi kötelezővé, a bíróságtól pedig elvonja azt a jogot, hogy az előzetes letartóztatás különös okait mérlegelje, így meggátolja a bíróságot az állampolgárok szabadságának és biztonságának, mint alapjognak a védelmében, ami ellentétes az Alkotmány 50. § (1) bekezdésben írtakkal. „Sérti a bírák függetlenségének az Alkotmány 50. §-ának (3) bekezdésében és a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 3. §-ában írt alapvető jogát, mert a Be.-ben írt okok hiányában is az ügyész indítványára meggyőződéssel ellentétes döntés meghozatalára kényszerül.”

Az indítványozó álláspontja szerint sérti az Alkotmány 55. § (1) bekezdésében megfogalmazott, a szabadságra és a személyi biztonságra vonatkozó alapvető jogot, illetve a korlátozás alkotmányosságához megkívánt szükségesség és arányosság elvét [66/1991. (XII. 21.) AB határozat, ABH 1991, 342, 347] az, hogy a Be. 223. § (2) bekezdése az előzetes letartóztatás elrendelésének és fenntartásának a Be. 92. §-ában és 96. § (1) bekezdésében meghatározott feltételeit és követelményeit figyelmen kívül hagyó önálló letartóztatási okot tartalmaz, továbbá túlságosan szűken határozza meg a kizáró okok körét.

A kifogásolt törvényi rendelkezés ellentétes az Alkotmány 57. §-ának (5) bekezdésében biztosított jogorvoslati jogosultság alapjogával, mivel az első fokú bíróság által elítélt személy „szabadságát, mint alapvető jogát sértő bírósági döntés elleni fellebbezés joga formális, az abban célzott döntéshozatal lehetősége eleve kizárt.”

2.2. A másik indítványozó a Be. 223. § (2) bekezdése mellett az új Be. 327. § (2) bekezdésének alkotmányossági vizsgálatát, és ennek eredményeként a törvényi rendelkezések alkotmányellenességének megállapítását és azok teljes megsemmisítését indítványozta.

Az indítványban kifejtett álláspont szerint a Be. 223. § (2) bekezdése sérti az Alkotmány 55. § (2) bekezdését, mivel e rendelkezésből egyértelműen következik, hogy az előzetes letartóztatás tárgyában kizárólag a bíróság dönthet. Ennek felelnek meg a Be. megfelelő szabályai [Be. 93. § (1) bekezdés, 95. §, 379/A. és 379/B. §, 380. §]. A Be. 223. § (2) bekezdése alapján a bíróság csak formálisan dönt, az érdemi döntés joga valójában az ügyész hatáskörébe kerül. Ez a jogszabályi megoldás „az előzetes letartóztatással kapcsolatos bírói hatáskör alkotmányellenes elvonását jelenti.”

A Be. 223. § (2) bekezdése ezen túlmenően az Alkotmány 57. § (5) bekezdésébe is ütközik, mivel „az ügyész indítványa a másodfokú eljárásban is érvényes, a terhelt és a védő fellebbezési joga formális, nincs valóságos tartalma.”

Az indítvány kitér arra, hogy az előzetes letartóztatás elleni jogorvoslati jogosultság akkor is sérülne, ha az Alkotmánybíróság csupán részlegesen, a bíróságnak az ügyé-

szi indítványhoz kötöttsége tekintetében mondaná ki az alkotmányellenességet, és a rendelkezést csupán e részében semmisítené meg. A vádlott és a védő ugyanis hiába hivatkozna arra, hogy az előzetes letartóztatás törvényes okai (Be. 92. §) annak ellenére hiányoznak, hogy az első fokú bíróság háromévi vagy ennél súlyosabb szabadságvesztést szabott ki. Az indítványozó álláspontja szerint a kötelező előzetes letartóztatás így valójában nem kényszerintézkedés, hanem „előrehozott büntetés”.

II.

Az indítványok megalapozottak. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a Be. 223. § (2) bekezdése alkotmányellenes. Az előzetes letartóztatás ügyészi indítványra kötelező elrendelése a szándékos bűncselekmény miatt kiszabott, három évi vagy ennél súlyosabb, végrehajtható szabadságvesztés mellett, ellentétes a személyes szabadság alkotmányos alapjogának korlátozásával szemben az Alkotmány 55. § (2) bekezdéséből, valamint az 55. § (1) bekezdése és a 8. § (1) és (2) bekezdése összevetéséből levezethető követelményekkel. Az, hogy a törvényalkotó nem határozta meg az ügyészi indítvány alapjául szolgáló mérlegelési szempontokat, sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében normatív tartalommal rögzített jogállamiságból fakadó jogbiztonság követelményét is.

1. Az Alkotmánybíróság nem tartotta megalapozottnak azt az indítványozói álláspontot, hogy a Be. 223. § (2) bekezdése az Alkotmány 50. § (1) és (3) bekezdésének sérelme miatt alkotmányellenes.

1.1. Az állampolgári jogok védelme szempontjából a bíróság és az ügyészség kötelezettségeit az Alkotmány hasonlóan fogalmazza meg. Az Alkotmány 50. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság bíróságai védik és biztosítják az alkotmányos rendet, az állampolgárok jogait és törvényes érdekeit, büntetik a bűncselekmények elkövetőit. Az 51. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság legfőbb ügyésze és az ügyészség gondoskodik az állampolgárok jogainak védelméről, valamint az alkotmányos rendet, az ország biztonságát és függetlenségét sértő vagy veszélyeztető minden cselekmény következetes üldözéséről.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint nem e rendelkezésekből vezethető le, hogy a személyi szabadságtól megfosztásban megnyilvánuló eljárási kényszercselekmény elrendelése kizárólag a bíróság — mérlegelésen alapuló — döntési jogkörébe tartozzon.

1.2. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a Be. 223. § (2) bekezdése az alkotmányosság szempontjából nincs értékelhető összefüggésben a bírák függetlenségével.

Az Alkotmány 50. § (3) bekezdése szerint a bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve. Az indítványozó által hivatkozott, a bíróságok szervezetéről

és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 3. §-a rögzíti, hogy a bírák függetlenek, a jogszabályok alapján meggyőződésüknek megfelelően döntenek, az ítélezési tevékenységükkel összefüggésben nem befolyásolhatók és nem utasíthatók.

Az Alkotmánybíróság a bírói függetlenségnek az Alkotmány 50. § (3) bekezdésében foglalt elvével és annak garanciális tartalmával több határozatában foglalkozott. A döntések egyrészt a hatalmi ágak elválasztásának alkotmányos szerkezetében a bírói hatalom helyzetének sajátosságaival, a külső hatalmi ágaknak a bírói hatalmat érintő jogköreivel, másrészt a bírói függetlenségnek a bírósági szervezeten belüli alkotmányossági kérdéseivel foglalkoztak.

Az Alkotmánybíróság határozataiban hangsúlyozta, hogy a bírói hatalom, amelyhez a bírói függetlenség kapcsolódik döntően az ítélezésben ölt testet. A bírói függetlenség az ítélezésre vonatkozik; a további státusbeli és szervezeti garanciák is a független ítélezéshez szükségesek. A bírónak mindenkitől — más bírótól is — függetlennek kell lennie, függetlenségét garanciáknak kell biztosítani minden befolyásolás ellen, származzék akár az külső hatalmi jogkör gyakorlásától, akár a bírósági szervezeten belülről. Az Alkotmánybíróság állandó és következetes álláspontja, hogy az Alkotmány 50. § (3) bekezdése alapján a minden külső befolyásolástól független bírói ítélezés feltétel nélküli követelmény, és lényegében abszolút alkotmányos védelem alatt áll. [Így: 53/1991. (X. 31.) AB határozat, ABH 1991, 266, 267; 38/1993. (VI. 11.) AB határozat, ABH 1993, 256, 261; 17/1994. (III. 29.) AB határozat, ABH 1994, 84, 86; 45/1994. (X. 21.) AB határozat, ABH 1994, 254, 256; 627/B/1993. AB határozat, ABH 1997, 767, 769.]

Ez azonban természetesen nem jelenti a bírói hatalom korlátlanágát. Maga az Alkotmány fogalmazza meg az ítélezési tevékenység törvényi alávetettségét, mint a bírói függetlenség alkotmányos korlátját. A bírói függetlenség egyedi aspektusában tehát a bíró szervezeti és státusbeli szabadságának garanciáját jelenti, annak érdekében, hogy az egyedi ügyekben a jogviták eldöntése és a jogsérelmek orvoslása tárgyában hozott kötelező erejű és végrehajtható döntését mindenféle befolyásolástól mentesen, a törvények, illetve általában a jogszabályok alapján, belső meggyőződése szerint hozza meg.

Ilyen értelemben fogalmazza meg a bírói függetlenség tartalmát az Európa Tanács Miniszteri Bizottságának R (94) 12 számú Ajánlása a bírák függetlenségéről, hatékonyságáról és szerepéről (közzétéve: Bírósági Határozatok Melléklete 1999/1.). „Az ítélezés során a bírák függetlenek és biztosítani kell, hogy tevékenységüket akadályoztatástól mentesen és anélkül, hogy bárhonnán érkező, bármely indokból, közvetlen vagy közvetett indíttatásból, illetéktelen befolyásolástól, nyomásgyakorlástól, fenyegetéstől vagy beavatkozástól mentesen végzhessék. Törvényben kell előírni a bírákat bármely módon befolyásolni törekvő személyekkel szembeni szankciókat. A bírónak az eléjük terjesztett ügyekben

teljesen szabadon, belső meggyőződésük és a tényállás saját maguk által történő értékelése szerint részrehajlásmentesen, valamint a hatályos törvényi rendelkezéseknek megfelelően kell döntenük. A bírák nem kötelezhetők a bírói hatalmon kívülálló személyeknek az eléjük terjesztett ügyek érdemi részéről számot adni.” [Ajánlás I/2/d) pont.] Az Ajánlás e pontjához fűzött magyarázat szerint a bírónak teljes függetlenségben kell ítéleteiket meghozniuk. A bírónak abszolút szabadnak kell lennie az ügyben meggyőződésének, a tények értékelésének és a hatályos jogszabályoknak megfelelő pártatlan döntés meghozatalánál. E rendelkezés célja annak elkerülése, hogy bárki részéről, avagy bármilyen indokból a bíróra gyakorolt nyomás ne kötelezze a bírót valamelyik fél, a közigazgatás, a Kormány vagy bármely más személy által kívánt ítélet meghozatalára. (Indoklás I/17. pont.)

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a bírói függetlenség alkotmányos tartalmából azonban nem következik, hogy az igazságszolgáltatás gyakorlásának processzuális szabályrendszere, jelen esetben a büntetőjogi felelősségre vonás rendje ne tartalmazhasson olyan megoldásokat, amikor az ügy érdemének jogerős eldöntésére hivatott bírót a törvény — különböző garanciális megfontolásokból — kötelezi, hogy az eljárás más szereplőinek indítványa, döntése szerint járjon el. A büntetőeljárásban ilyenek alapvetően a vádelvből, a bíróság vádhoz kötöttségéből adódó szabályok (Be. 9. §, 209. §, 213. §), vagy például az eljárás személyeinek döntése az anyanyelv használatáról (tolmács — Be. 80. §), egyes bizonyítási szabályok [más szakértő kirendelése — Be. 77. § (1), (3) és (4) bekezdés, a tanú döntése a mentességi jogáról — 203. § (2) bekezdés], a súlyosítási tilalom (Be. 241. §).

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint tehát az ügyészi indítvány alapján kötelezően elrendelendő előzetes letartóztatás nem a bírói függetlenség alkotmányos elvének sérelme miatt alkotmányellenes.

2. A Be. 223. § (2) bekezdése mindenképp az Alkotmány 55. § (2) bekezdéséből következő alkotmányos követelmény sérelmét jelenti, amely abban áll, hogy az előzetes letartóztatás kérdésében a büntetőeljárás egész folyamatában bíróság döntsön, előzetes letartóztatásnak csak bírósági határozat alapján van helye. Az Alkotmány e rendelkezése szerint a „bűncselekmény elkövetésével gyanúsított és őrizetbe vett személyt a lehető legrövidebb időn belül vagy szabadon kell bocsátani vagy bíró elé kell állítani. A bíró köteles az elé állított személyt meghallgatni, és írásbeli indoklással ellátott határozatban szabadlábra helyezéséről vagy letartóztatásáról haladéktalanul döntenie.”

Az Alkotmány 55. § (2) bekezdése a hangsúlyt az őrizetbe vett személy előzetes letartóztatásának bírói hatáskörére helyezi, amivel alapvetően a vádemelést megelőző eljárási szakaszban is alkotmányos szinten biztosítja a személyes szabadságtól megfosztásban jelentkező eljárási kényszerselekmény elrendelésének kizárólagos bírói jogkörét. Az Alkotmány

e helyütt a Be. eredeti, történetileg változó megoldásait (nyomozó hatósági jogkör ügyészi jóváhagyással, 1987-től kizárólagos ügyészi jogkör) a jogállami követelményekre és a nemzetközi kötelezettségekre tekintettel 1989-ben felváltó szabályozás alkotmányos alapjait rögzíti.

A vádemelést követően az eljárási kényszerselekmények bírói elrendelésének és fenntartásának bírói hatásköre természetesen következik abból, hogy — a vádhoz kötöttség korlátai között — az eljárás bírói szakaszában az „ügy urává” a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság válik. Ahhoz az alkotmányossági követelményhez tehát, hogy az előzetes letartóztatásra, mint a személyi szabadságnak a jogerős ügydöntő határozatot megelőző elvonására csak bíróság legyen jogosult, társul a büntető-eljárás felépítésének logikája is, ami szerint az első fokú, bűnösséget megállapító, de nem jogerős ítéletet követően az előzetes letartóztatás elrendelése vagy fenntartása kérdésében csak a bíróság dönthet, nem pedig az első fokú eljárásban addig vádképviselőt ellátó ügyész.

Ez a követelmény nem kerülhető meg azzal a megoldással, hogy a szándékos bűncselekmény miatt legalább három évi végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén formálisan ugyan a bíróság rendeli el vagy tartja fenn az előzetes letartóztatást, azonban ilyen döntésre az ügyész indítványa alapján köteles. Ez a szabály a törvényhozó részéről a bírói hatáskör teljes kiüresítése, annak teljes mértékű elvonása, az ügyész számára pedig olyan jogkör megteremtése, amely őt az Alkotmány 55. § (2) bekezdéséből következően a vádemelést megelőző eljárási szakaszban sem illeti meg.

3. Az első fokú bűnösséget megállapító és büntetést kiszabó ítéletet követő előzetes letartóztatás tekintetében az ügyész tényleges döntési jogköre nem csupán az 55. § (2) bekezdéséből következően alkotmányellenes, hanem a jogállamiság lényegi elemét képező jogbiztonság sérelme miatt is. Az egyébként alkotmányellenes ügyészi döntési jogkör járul szolgáló mérlegelési szempontok törvényi meghatározásának hiánya a jogbiztonság súlyos sérelmét jelenti.

A Be. rendszeréből az következik, hogy az ügyésznek indítványa megtételekor a Be. 92. § (1) bekezdésében meghatározott előzetes letartóztatási okok meglétét kell mérlegelnie. Az előzetes letartóztatás ott meghatározott okai alapján azonban az ügyésznek a Be. módosítása előtt is módja volt az előzetes letartóztatás elrendelésének vagy fenntartásának indítványozására, és nyilván ezen okokat veszi figyelembe a szándékos bűncselekmény miatt kiszabott, három évet el nem érő, vagy a gondatlanságból elkövetett bűncselekmény miatt kiszabott végrehajtandó szabadságvesztést tartalmazó, nem jogerős ítéletet követő bírói döntés kezdeményezésénél. A szándékos bűncselekmény miatt kiszabott legalább három évi végrehajtandó szabadságvesztés tehát új, az előzetes letartóztatásnak a Be. 92. § (1) bekezdésében meghatározott okok mellett megteremtett önálló oka. A Be. 223. § (2) bekezdésben biztosított formálisan bírói, valójában ügyészi döntési jog-

kör gyakorlásának mérlegelési szempontjait azonban a törvényhozó nem határozta meg.

A Be. nov. 45. §-ához fűzött indokolás csupán arra utal, hogy a törvénybeilleszti az új Be. 327. § (2) bekezdése szerinti rendelkezést a hatályos büntetőeljárás jogba. Az új Be. 327. §-ához fűzött indokolás szerint: „A (2) bekezdés az előzetes letartóztatás fenntartását, illetőleg elrendelését kötelezővé teszi, ennek feltétele az, hogy az első fokú bíróság szándékos bűncselekmény miatt legalább három évi szabadságvesztést szabott ki, és az ügyész az előzetes letartóztatás fenntartására, illetőleg elrendelésére indítványt tett. Az ügyészi indítványhoz kötés lehetőséget ad arra, hogy kivételes esetben — súlyos betegség, családi körülmények — a nem jogerősen elítélt szabadlábon védekezzenek.”

4. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Be. 232. § (2) bekezdése önmagában nem jelenti az Alkotmány 57. § (5) bekezdésében biztosított jogorvoslati jog sérelmét.

Az Alkotmánynak az 1997. évi LIX. törvény 12. §-ával módosított 57. § (5) bekezdése szerint a törvényben meghatározottak szerint mindenki jogorvoslattal élhet az olyan bírósági, közigazgatási és más hatósági döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslati jogot — a jogviták ésszerű időn belüli elbírálásának érdekében, azzal arányosan — a jelen lévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával elfogadott törvény korlátozhatja.

Az Alkotmánybíróság számos határozatában, sokféle szempontból foglalkozott a jogorvoslati jog alkotmányos tartalmával. A jelen vizsgálat szempontjából meghatározó elvi tételek szerint a jogorvoslati jog lényegi tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége [5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31]. A jogorvoslati jog alapjog biztosítását jelenti, ha az eljárásban a törvény garantálja az érintett számára, hogy ügyét az alapügyben eljáró szervtől különböző szerv bírálja el (513/B/1994. AB határozat, ABH 1994, 734). Minden jogorvoslati jog lényegi eleme a „jogorvoslati” lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát [23/1998. (VI. 9.) AB határozat, ABH 1998, 182, 186].

A Be. nov. 45. §-a úgy illesztette a Be. rendszerébe az ügyészi indítvány alapján kötelezően elrendelendő vagy fenntartandó előzetes letartóztatás szabályát, hogy nem zárta ki erre az esetre az előzetes letartóztatással kapcsolatos döntés elleni fellebbezést [Be. 269. § (1) bekezdés], és nem módosította azt a szabályt, amely az első fokú bíróság határozata elleni fellebbezésnek és az iratoknak a másodfokú bíróság területén működő ügyész útján való felterjesztésére vonatkozik (Be. 247. §). Nincs tehát törvényi akadály annak, hogy a másodfokú bíróság területén működő ügyész a fellebbezésben előadott érvelés alapján az indítványt visszavonja, így a másodfokú bíróság az előzetes letartóztatás kérdésében — visszakapva eredeti jogkörét — önálló mérlegelési eredményeképp döntsön.

Mivel a törvényhozó a szándékos bűncselekmény miatt kiszabott legalább három évi szabadságvesztés esetén az előzetes letartóztatás szükségességének mérlegelését az ügyész diszkrecionális jogkörébe utalta, még tulajdonképpen formálissá sem tette a terhelt és a védő számára biztosított fellebbezési jogot. Ugyanakkor megállapítható, hogy az Alkotmány 55. § (2) bekezdéséből következő alkotmányossági, illetve a büntetőeljárás felépítésének logikájából következő dogmatikai követelmények sérelme miatt a fellebbezés elbírálásának tényleges jogköre ezzel a másodfokú bíróságtól a másodfokon eljáró ügyészhez került. Ez a „jogorvoslati” jogkör éppúgy nem felel meg a jogbiztonság alkotmányos követelményének, mint a vádképviseletet el-látó ügyész indítványozási joga.

5. Az Alkotmánybíróság az indítványok alapján döntött abban a kérdésben is, hogy a meghatározott súlyú, nem jogerős büntetéshez kapcsolódó kötelező előzetes letartóztatás nem felel meg az Alkotmány 55. § (1) bekezdése és a 8. § (1) és (2) bekezdése rendelkezéseinek együttes értelmezéséből adódó alkotmányossági követelményeknek; sérti az alapvető jog lényeges tartalmának korlátozására vonatkozó tilalmat.

Az Alkotmány 55. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra, senkit sem lehet szabadságától másként, mint törvényben meghatározott okokból és a törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani. Az Alkotmány 8. §-ában rögzíti, hogy a Magyar Köztársaság elismeri az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait, ezek tiszteletben tartása és védelme az állam elsőrendű kötelessége. Az alapvető jogokra és köteleességekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, alapvető jog lényeges tartalmát azonban nem korlátozhatja. A személyes szabadságtól való megfosztás okainak és eljárásának törvényi szintű szabályozása még rendkívüli állapot, szükségállapot vagy vészhelyzet idején sem függeszthető fel vagy korlátozható.

Az Alkotmánybíróság az 5/1999. (III. 31.) AB határozatban összegezte az Alkotmány 55. § (1) bekezdésének tartalmát érintő alkotmánybírói határozatokat és azok lényegét. Az Alkotmány csak úgy teszi lehetővé a személyes szabadság elvonása okainak és az azzal kapcsolatos eljárásnak a szabályozását, hogy ez a szabályozás nem korlátozza szükség-telenül vagy aránytalanul a személyes szabadsághoz való jogot (ABK, 1999. március, 69, 74). A korlátozással elérni kívánt cél fontosságának és az ennek érdekében okozott alapjogsérelemnek egymással összhangban kell lennie.

Az Alkotmánybíróság a kötelező előzetes letartóztatás alkotmányosságának megítélésénél is figyelemmel volt arra, a korábbi határozataiban kifejtett álláspontjára, hogy az államnak, illetve az állam szerveinek az Alkotmány több rendelkezéséből levezethető joga és egyben kötelezettsége van az állami büntető hatalom gyakorlására, a büntető igény érvényesítésére. Az Alkotmánybíróság az 5/1999. (III. 31.) AB határozatában ezzel összefüggésben hangsúlyozta: indokolt, hogy ennek a feladatnak a teljesítéséhez az állami büntető hatalmat gyakorló szervezeteknek hatékony

eszközök álljanak a rendelkezésükre (ABK 1999. március, 69, 73). Ez pedig szükségképpen együtt jár a büntető felelősségre vonás törvényben meghatározott rendjében, a büntetőeljárásban olyan eljárási cselekmények, ezen belül kényszerselekmények alkalmazásának megengedésével, amelyek lényegüket tekintve súlyosan jogkorlátozóak, érintik a büntetőeljárás alá vont személy alkotmányos jogait is [részletesen: 42/1993. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1993, 300, 302, 304—305].

A bűncselekmény alapos gyanújával terhelt és egyébként ártatlannak vélelmezendő egyén személyi szabadságának bírói elvonása még a jogerős ügydöntő határozat meghozatalát megelőzően, a legsúlyosabb személyes szabadságot korlátozó kényszerintézkedés. Az előzetes letartóztatás a büntető igény hatékony érvényesítését, a büntetőeljárás sikerének biztosítását és a büntetés esetleges végrehajthatóságát célzó preventív intézkedés. Ezen alkotmányosan elismert célok sem indokolhatnak azonban olyan törvényhozói álláspontot, hogy a bűnösség megállapítása és meghatározott súlyú büntetés kiszabása után az egyébként az ártatlanság vélelmét alapjogként élvező személy nem maradhat és nem védekezhet szabadlábban az eljárás jogerős befejezéséig. Az Alkotmánybíróság számára nem ismerhető fel semmilyen olyan kényszerítő ok, amely a bírói mérlegelés kizárását indokolná, és erre a törvényhozó sem ad semmilyen magyarázatot. Az Alkotmánybíróság megítélése szerint az adott rendelkezés összességében az alapjog korlátozásának súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan.

6. Az új Be. 327. § (2) bekezdése ugyanazon okokból alkotmányellenes, mint a Be. 223. § (2) bekezdése. Így az Alkotmánybíróság az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 42. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy a már kihirdetett, de még hatályba nem lépett jogszabályi rendelkezés alkotmányellenes, és mint ilyen nem lép hatályba.

7. Az Alkotmánybíróság határozatának a Magyar Közlönyben való közzétételét az Abtv. 41. §-a alapján rendelte el.

Dr. Németh János s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Bagi István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czúcz Ottó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Harmathy Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lábady Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Strausz János s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Tersztyánszky Ödön s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Vörös Imre s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírói ügyszám: 211/B/1999/6.

Az Alkotmánybíróság 20/1999. (VI. 25.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítványok tárgyában — *dr. Lábady Tamás* és *dr. Strausz János* alkotmánybíráknak a határozat rendelkező része 1. pontjára vonatkozó különvéleményével — meghozta a következő

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (Btk.) 203. § (3) bekezdésének a „vagy természet elleni fajtalanságot követ el,” szövegrésze alkotmányellenes, ezért azt megsemmisíti.

A Btk. 203. § (3) bekezdése a következő szöveggel marad hatályban:

„(3) Aki testvérével közösül, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

Az Alkotmánybíróság elrendeli az alkotmányellenes jogszabály alapján lefolytatott és jogerős határozattal lezárt büntetőeljárás felülvizsgálatát, ha az elítélt még nem mentesült a hátrányos következmények alól.

2. Az Alkotmánybíróság a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (Btk.) 203. § (1)—(2) bekezdése és (3) bekezdése alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványokat egybeközel elutasítja.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Köz-
lönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

1. A Btk. 203. §-a alkotmányellenességének megállapítása és megsemmisítése tárgyában két külön indítványt terjesztettek elő. Az Alkotmánybíróság a tárgyi összefüggésre tekintettel az indítványokat egyesítette, és azokat egy eljárásban bírálta el.

1.1. Az egyik indítványozó a Btk. 203. §-ának teljes egészében történő megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint a vérfertőzést büntetni rendelő jogszabály, az ebben a körben érintett személyek tekintetében, sérti a hátrányos megkülönböztetésnek az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében deklarált tilalmát.

Beadványában az indítványozó elismeri, hogy a vérrokonok szexuális kapcsolatát már ősidők óta tiltották; a genetikai tudományosan is igazolta azt az ősi tapasztalatot, hogy

a vérrokonok kapcsolatából származó utódoknál károsodások léphetnek fel. Az is igaz, hogy az emberi közösségek, társadalmak többsége ma is elítéli a közeli vérrokonok szexuális kapcsolatát. Mindamelllett e kapcsolatokban nem lelhető fel a társadalmi veszélyesség elemei, ezért az ilyen problémák megoldása nem a büntetőjog területére tartozik, hanem a tudományos kutatók, orvosok és pszichológusok hatáskörébe. Nem engedhető meg továbbá, hogy az emberek benső magánéletébe és szexuális szokásaiba a jog úgy avatkozzék be, hogy közöttük ezáltal alkotmányellenes megkülönböztetést tegyen.

1.2. A másik indítvány a Btk. 203. §-ának a (3) bekezdését támadja. Álláspontja szerint a testvérek közötti vérfertőzés büntetett nyilvánítása alkotmányellenes. Diszkrimináció állapítható meg az azonos nemű testvérek, valamint a különböző nemű testvérek egymás közötti fajtalansága tekintetében, mégpedig az előbbi személycsoport hátrányára. A törvény ugyanis a testvérek közötti heteroszexuális fajtalankodást nem tekinti bűncselekménynek, a homoszexuális, tehát az úgynevezett „természet elleni” fajtalankodást viszont büntetni rendeli.

II.

Az indítványok részben megalapozottak.

1.1. A Btk. 203. §-a a vérfertőzésről a következő rendelkezéseket tartalmazza:

„Vérfertőzés

203. § (1) Aki egyenesági rokonával közösül vagy fajtalankodik, büntetett követ el, és egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) Nem büntethető a leszármazó, ha a cselekmény elkövetésekor tizennyolcadik életévét nem töltötte be.

(3) Aki testvérével közösül, vagy természet elleni fajtalanságot követ el, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

A Btk. 203. § kétféle magatartásban határozza meg a vérfertőzést, és ezért két különböző törvényi tényállást határoz meg, eltérő szankciókkal. Az első változat, mint büntett, súlyosabb megítélés alá esik. Elkövetőként olyan személyekre vonatkozik, akik egymásnak fel-, illetve lemenő ági, tehát egyenesági rokonai (pl. szülő-gyermek). Elkövetési magatartásként minden szexuális aktus büntetendő: mind a közösülés, mind a különeműek közötti fajtalanság, mind pedig az azonos neműek közötti, tehát természet elleni fajtalanság. Büntetlenséget a törvény csupán a kiskorú leszármazónak biztosít.

A második változat mint vétség, enyhébb megítélés alá esik, ezért a törvényi büntetési tétel is alacsonyabb. Elkövetőként azokra vonatkozik, akik egymásnak vér szerinti testvérei. Elkövetési magatartásként a törvény az előzőhöz viszonyítva szűkebb tevékenységi kört szankcionál: a testvérek közösülését és az azonos nemű testvérek természet elleni fajtalanságát.

A különnemű testvérek közötti fajtalanság e tényállás alapján nem képez bűncselekményt, ellentétben a korábban hatályos Btk., az 1961. évi V. törvény 282. § (3) bekezdésével, amely az egyenesági rokonokhoz képest enyhébben ugyan, de a testvérek közötti mindenfajta nemi kapcsolatot egyaránt büntetni rendelt.

1.2. Az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése így rendelkezik:

„(1) A Magyar Köztársaság biztosítja a területén tartózkodó minden személy részére az emberi, illetve az állampolgári jogokat, bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül.”

Az Alkotmánybíróság már több határozatban értelmezte az Alkotmány 70/A. §-ában foglalt tilalom alkotmányos tartalmát, az emberi méltósághoz való joggal [Alkotmány 54. § (1) bekezdés] is összefüggésben.

Megállapította, hogy „a jognak mindenkit egyenlőként (egyenlő méltóságú személyként) kell kezelnie, azaz az emberi méltóság alapjogán nem eshet csorba, azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell a jogosultságok és a kedvezmények elosztásának szempontjait meghatározni.” [9/1990. (IV. 25.) AB határozat, ABH 1990, 46, 48.]

Rámutatott arra is, hogy „az alapjognak nem minősülő egyéb jogra vonatkozó, személyek közötti hátrányos megkülönböztetés vagy más korlátozás alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha a sérelem összefüggésben áll valamely alapjoggal, végső soron az emberi méltóság általános személyiségi jogával, és a megkülönböztetésnek, illetve korlátozásnak nincs tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka, vagyis önkényes.” [35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 197, 200.]

Az indítványok alapján azt a kérdést kellett vizsgálni, hogy a közeli hozzátartozók (egyenesági rokonok, testvérek) szexuális kapcsolatának bűncselekménnyé nyilvánítása, illetve büntetőjogi szankcionálása sérti-e az Alkotmány 70/A. §-ában megfogalmazott diszkrimináció tilalmát.

Az Alkotmánybíróság a 21/1996. (V. 17.) AB határozat indokolásában a következőket fejtette ki: „Általános jelenség, hogy a nemi erkölcs egyes részei — éppen az erkölcsi pluralizmus elismerésével — a jogi szankcionálásból kikerülnek. Kétségtelen viszont, hogy a büntetőjog a nemi erkölcs területén (is) meghúzza azt a szélső határt, amelynek áthágását a társadalom már nem tűri el. ... Vannak bűncselekmények, ahol ma is nemcsak egybeesik az erkölcsi és a jogi megítélés, hanem ahol a büntetendőséget erkölcsileg nem lehet komolyan kérdésessé tenni — például az emberölésnél. A nemi erkölcs szempontjából sem lehet kérdésesnek tekinteni például a vérfertőzés megbüntetését, noha elméleti cikkek már éppúgy megkérdőjelezték ezt, mint — a „gyermeki szexualitás jogait” követelve — a „megrontás” bűncselekménnyé nyilvánítását. Az ilyen törekvések azonban elméleti kuriózumok maradtak, ame-

lyeknek a tételes jogban és az ítékezésben nincs hatásuk.” (ABH 1996. 74, 82.)

Az Alkotmány védi a házasság és a család intézményét (15. §), a 16. § szerint pedig: „A Magyar Köztársaság különös gondot fordít az ifjúság létebiztonságára, oktatására, nevelésére, védelmezi az ifjúság érdekeit.”

A házasság és a közeli (vér)rokonok közötti családi kapcsolat védelme, az ifjúság tekintetében az állam különös gondoskodási kötelezettsége, valamint a leszármazás genetikai védelme ésszerű indokát adják a társadalom e kiemelt személyi csoportjaira vonatkozó, büntetőjogi következményekben is mutatkozó megkülönböztetésnek.

A Btk. 203. § (1) bekezdése, amely az egyenesági rokonok közötti fajtalankodást bünteti, vonatkozik a homoszexuális és heteroszexuális fajtalankodásra is. Szexuális irányultság szerinti különbségtétel tehát e kiemelt személyi kör tekintetében nem állapítható meg.

Az Alkotmánybíróság minderre figyelemmel elutasította azt az indítványt, amely a Btk. 203. § (1)—(2) bekezdését és a (3) bekezdés első fordulatát az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésébe ütközőnek állította és megsemmisítését kérte.

1.3. A Btk. 203. § (3) bekezdése szerint „aki testvérel ... természet elleni fajtalanságot követ el, ... büntetendő”.

A fajtalanság fogalmát a Btk. 210/A. § (2) bekezdése értelmezi. Eszerint „E Cím alkalmazásában fajtalanság a közösülés kivételével minden súlyosan szemérem sértő cselekmény, amely a nemi vágy felkeltésére vagy kielégítésére szolgál.”

Bár a törvényi értelmezésben „kivételként” említett közösülés fogalmát a törvény tételesen nem határozza meg, az évszázados múltra visszatekintő jogalkalmazási gyakorlat (az élő jog) ezt elég szabatosan meghatározta. Büntetőjogi szempontból töretlen a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy a közösülés különnemű személyek szexuális aktusa, amelyben a nemi szervek érintkezésének van döntő szerepe.

Fajtalanság alatt — hacsak a Btk. ki nem emeli a természet elleni fajtalanság elemét — annak mind heteroszexuális, mind homoszexuális változata értendő.

A tényállás most vizsgált része az azonos nemű testvérek közötti, nem erőszakos, hanem egyetértő, kölcsönös beleegyezésükön alapuló természet elleni fajtalanságot rendeli büntetni. A testvérek életkorára nincs tekintettel; a bűncselekmény a testvérek mindegyikének azonos életkora vagy nagykorúsága esetén is megvalósul, és akkor is, ha mindketten fiatalok. A bűncselekménynek nincs sértettje, a testvérek mindegyike tettes. A büntetés neme — alternatíva nélkül — szabadságvesztés, mértéke két évig terjedhet.

A vizsgált tényállás a fentiek szerint a fajtalanság különös esetét rendeli büntetni. Ezt a „természet elleni” fajtalanságot csak az azonos nemű testvérek követhetik el. A vizsgált tényállás nem nyilvánítja bűncselekménnyé a különnemű testvérek közötti fajtalanság elkövetését. A tényállás tehát különbséget tesz ugyanazon magatartás tekintetében az azonos nemű és a különnemű testvérek között.

A különbségtétel alapja a vizsgált esetben egyedül a szexuális irányultság: eszerint a homoszexuális testvérpárokat fenyegeti büntetéssel a törvény, a heteroszexuális testvérpárokat nem. Ez, az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése alapján, az „egyéb helyzet” szerinti különbségtétel.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „az egyéb helyzet” szerinti különbségtételnél azt kell vizsgálni, hogy van-e annak „tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű oka” [35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994. 197, 200.].

A vizsgált esetben ilyen ok nincs. Nem indokolható ésszerűen a különmemű testvérek közötti fajtalanság és az azonos nemű testvérek közötti fajtalanság eltérő büntetőjogi megítélése. Nem igazolható az sem, hogy eltérő lenne ezek társadalomra veszélyessége.

Valamely magatartás bűncselekménnyé nyilvánítása [csakúgy, mint szabálysértéssé nyilvánítása (987/B/1990/3., ABH 1991. 527, 530.)], ezzel kapcsolatban társadalomra veszélyességének mérlegelése a jogalkotó feladata. Az Alkotmánybíróság ismét hangsúlyozza, hogy 21/1996. (V. 17.) AB határozata szerint a bűncselekmények megállapítása törvényhozói kompetencia, s így a demokratikus többségi vélemény — és érzület — érvényesülésének tere. [ABH 1996. 74, 82.]

Az Alkotmánybíróság nem jogosult arra, hogy új bűncselekményi tényállások megállapítására kötelezze a jogalkotást, sem arra, hogy különös részi tényállások részleges megsemmisítésével addig nem büntetendő magatartásokat is büntethetővé tegyen. Köteles viszont az alkotmányellenesnek minősülő jogszabályt megsemmisíteni [az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (Abtv.) 40. §].

Erre figyelemmel az Alkotmánybíróság a Btk. 203. § (3) bekezdésének második fordulátát az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésébe ütközőnek nyilvánította, és az Abtv. 43. § (3) bekezdésében előírt rendelkezéseket meghozta.

A határozat közzététele az Abtv. 41. §-án alapul.

Dr. Németh János s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Bagi István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czúcz Ottó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Harmathy Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lábady Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Strausz János s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Tersztyánszky Ödön s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Vörös Imre s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 498/B/1994/9.

Dr. Strausz János alkotmánybíró különvéleménye

1. A határozat rendelkező részének 2. pontjával egyetértek, az indítványok elutasítása helytálló. Az egyenes ági rokonok közötti, illetve testvérek közötti szexuális kapcsolatokat büntetni rendelő törvényszakasz (Btk. 203. §) a maga egészében valóban nem sérti az Alkotmány rendelkezéseit, ezért nincs helye a jogszabály megsemmisítésének.

2. Nem értek egyet azonban a határozat rendelkező része 1. pontjában foglalt részleges megsemmisítéssel, ezért a határozattal szemben — beleértve az ezzel kapcsolatos indokolást is — különvéleményt jelentek be.

Véleményem szerint ugyanis a Btk. 203. § (3) bekezdésének az a része sem ellentétes az Alkotmánnyal, amely ugyancsak vérfertőzés címén, büntetni rendeli az azonos nemű testvérek között véghezvitt természet elleni fajtalanságot is.

Az indítványozó ugyanis tévesen értelmezi az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében foglalt, a hátrányos megkülönböztetést tiltó rendelkezést. Azt sérelmezi, hogy amíg a törvény vérfertőzés címén büntetéssel fenyegeti azt, aki testvérelével közösül, vagy vele természetellenes fajtalanságot valósít meg, ezzel szemben nem nyilvánítja bűncselekménnyé azt a magatartást, amikor külön-nemű testvérek egymással fajtalankodnak.

Következésképpen a külön-nemű testvérek büntetlenül tehetik meg azt, amit az azonos-neműek egymással nem. Az indítványozó szerint a heteroszexuális és a homoszexuális testvérpárok ilyen jellegű kapcsolatának eltérő jogi szabályozása az utóbbiak terhére hátrányos, tehát alkotmányellenes diszkriminációnak minősül.

3. Véleményem szerint azonban abból a tényből, hogy a hatályos büntető törvény már nem fenyegeti büntetéssel a külön-nemű testvérek közötti fajtalankodást, nem következik, hogy immár az azonos-neműek közötti természet elleni fajtalanság se legyen büntethető.

Az természetesen a törvényhozó hatáskörébe tartozik, hogy egyes magatartásoknak milyen súlyt vagy veszélyességet tulajdonít, illetve, hogy miként szabályoz esetleg eltérően, egymáshoz hasonló cselekményeket, az Alkotmány mércéje szerint.

Kizárólag egy adott korhoz és társadalmi felfogáshoz, közmegegyezéshez igazodó törvényhozói szándéktól és akarattól függ, hogy mikor, s milyen cselekményeknek tulajdonít tartósan vagy időlegesen büntetőjogi relevanciát.

Valamely magatartás aktuális vagy tartós társadalmi veszélyességének megítélése pedig szintén a törvényhozó kompetenciájába tartozik.

Az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése — amint azt az Alkotmánybíróság több határozatában kifejtette — nem mindenfajta különbségtételt tilt. Az alkotmányi tilalom elsősorban az alkotmányos alapjogok tekintetében tett megkülönböztetésekre vonatkozik. Abban az esetben,

ha a megkülönböztetés nem alapvető jog tekintetében történt, a megkülönböztetés alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha az önkényes, az emberi méltósághoz való jogot sérti. [61/1992. (XI. 20.) AB határozat, ABH 1992. 280—282, 963/B/1993. AB határozat, ABH 1996. 437—445.]

4. Következésképpen az indítványozó által sérelmezett megkülönböztetés nem jelenti az Alkotmányban biztosított valamely alapjog sérelmét, tekintettel arra is, hogy a testvérek közötti homoszexuális kapcsolat létesítése nem fogható fel valamely, az Alkotmány által védett emberi szabadságjognak, illetve alkotmányosan védett értéknek.

A hivatkozott megkülönböztetés tehát fennáll, mégpedig azért, mert a törvényhozó — a közfelfogással összhangban — a homoszexuális vérfertőzés súlyát, társadalomra veszélyességének fokát a hasonló heteroszexuális magatartásokéhoz képest magasabbnak tekinti, olyan súlyúnak, amely már büntetőjogi fenyegetést tesz szükségessé.

A megkülönböztetés tehát kizárólag büntetőjogi szempontok alapján történik, ezért nem beszélhetünk alkotmányellenes diszkriminációról, mert ez a különbségtétel nem önkényes, és nem fogható fel az emberi méltóság sérelmeként sem.

Ezért, véleményem szerint, az indítványt e vonatkozásban is el kellett volna utasítani, és így a Btk. 203. § (3) bekezdését a hatályos törvényszöveg szerint érintetlenül hagyni.

Dr. Strausz János s. k.,
alkotmánybíró

A különvéleményhez csatlakozom:

Dr. Lábady Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Az Alkotmánybíróság 21/1999. (VI. 25.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabályi rendelkezések alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítványok tárgyában meghozta a következő

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a fegyveres biztonsági őrsegről, a természetvédelmi és mezei őrszolgálatról szóló 1997. évi CLIX. törvény 21. § (1) bekezdése

„jegyzője” szövegrésze alkotmányellenes, és ezért azt a határozat közzétételének napjával megsemmisíti.

A fegyveres biztonsági őrsegről, a természetvédelmi és mezei őrszolgálatról szóló 1997. évi CLIX. törvény 21. § (1) bekezdése az alábbi szöveggel marad hatályban:

„21. § (1) A mezőőr feladatát az őrszolgálatot létrehozó települési önkormányzat (a továbbiakban: fenntartó) utasításai szerint végzi, szakmai felügyeletét a megyei földművelésügyi hivatal és az illetékes rendőrkapitányság látja el.”

2. Az Alkotmánybíróság a fegyveres biztonsági őrsegről, a természetvédelmi és mezei őrszolgálatról szóló 1997. évi CLIX. törvény 16. § (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványokat elutasítja.

3. Az Alkotmánybíróság a mezei őrszolgálat megalakításához, fenntartásához nyújtandó 1998. évi állami hozzájárulás igénybevételének rendjéről és feltételeiről szóló 30/1998. (IV. 30.) FM—PM együttes rendelet 2. § (1) bekezdés utolsó mondata alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló eljárást megszünteti.

Az Alkotmánybíróság e határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

Az Alkotmánybírósághoz több indítvány érkezett, amelyeknek az előterjesztői kérték a fegyveres biztonsági őrsegről, a természetvédelmi és mezei őrszolgálatról szóló 1997. évi CLIX. törvény (a továbbiakban: Tv.) 16. § (1) bekezdésében az „ide nem értve a védett természeti terület” szövegrésze, illetőleg a 21. § (1) bekezdése első mondatrésze és a mezei őrszolgálat megalakításához, fenntartásához nyújtandó 1998. évi állami hozzájárulás igénybevételének rendjéről és feltételeiről szóló 30/1998. (IV. 30.) FM—PM együttes rendelet (a továbbiakban: R.) 2. § (1) bekezdés utolsó mondata alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését. Az indítványokat az Alkotmánybíróság egyesítette és egy eljárás keretében bírálta el.

Az indítványozók szerint a Tv. indítványokkal támadott rendelkezése a mezei őrszolgálat megszervezése során a jegyzőhöz telepít olyan jogokat, amelyek sértik az önkormányzatiságot, illetőleg megoldandó feladatként jelöli meg a mezőőri szolgálat megszervezését és ugyanakkor sajátosan vegyíti az önkormányzati és az államigazgatási funkciókat. A Tv. 16. § (1) bekezdése az általános felhatalmazás mellett — azzal, hogy kivételként rögzíti a védett természeti területet — kizárja a települési önkormányzat közigazgatási területéhez tar-

tozó, de tájvédelmi körzetben lévő termőföldeket az őrzés köréből. Ez a kizárás — véleményük szerint — indokolatlanul tesz megkülönböztetést a termőföldek között, és hátrányos helyzetbe hozza a tájvédelmi körzetekben lévő termőföldek tulajdonosait, és indokolatlanul korlátozza az önkormányzatok rendelkezése lehetőségeit. Álláspontjuk szerint a Tv. indítványokkal támadott rendelkezései ellentétesek az Alkotmány 44/A. §-a és a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (a továbbiakban: Ötv.) 1. § (3) bekezdése rendelkezéseivel.

Az indítványozók kérték továbbá az Alkotmánybíróságtól az R. 2. § (1) bekezdés utolsó mondata alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését. Álláspontjuk szerint az R. indítvánnyal támadott rendelkezése — amikor úgy rendelkezik, hogy az R. melléklete tartalmazza az 1998. évi állami hozzájárulás mértékét — indokolatlanul és alkotmányellenesen korlátozza a Tv. 19. §-ában foglaltakat azáltal, hogy „1998-ra vonatkozóan tételesen és nem a tényleges költségekhez viszonyítva határozza meg az állami hozzájárulás mértékét”. Emiatt — véleményük szerint — a melléklet ellentétes az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés b) pontjával.

II.

1. A Tv. indítványozók által támadott rendelkezései a következők:

„16. § (1) A települési (községi, városi, megyei jogú városi, fővárosi kerületi) önkormányzat a közigazgatási területéhez tartozó termőföldek — ide nem értve az erdőt, a halastavat, a védett természeti területet és értéket — őrzéséről mezei őrszolgálat létesítésével gondoskodhat. Több települési önkormányzat közös mezei őrszolgálatot hozhat létre.”

„21. § (1) A mezőőr feladatát az őrszolgálatot létrehozó települési önkormányzat jegyzője (a továbbiakban: fenntartó) utasításai szerint végzi, szakmai felügyeletét a megyei földművelésügyi hivatal és az illetékes rendőrkapitányság látja el.”

2. Az R. indítványozók által támadott rendelkezése a következő:

„2. § (1) A települési önkormányzat és a hegyközség (a továbbiakban együtt: önkormányzat) az őrszolgálat létrehozását követő harminc napon belül igényelheti az őrszolgálat megalakítási költségeinek felét, ezt követően negyedévenként az őrszolgálat fenntartásával és működésével kapcsolatban felmerülő további költségek ötven százalékát. A költségként kimutatott és pénzügyileg rendezett kiadások lehetnek csak az igénylés alapp bizonylati. E rendelet melléklete tartalmazza a hozzájárulás mértékét.”

3. Az Alkotmány indítványokkal érintett és az Alkotmánybíróság által az eljárás során figyelembe vett rendelkezései:

„43. § (2) A helyi önkormányzati jogokat és kötelezettségeket törvény határozza meg. Az önkormányzat hatáskörének jogszerű gyakorlása bírósági védelemben részesül, jogai védelmében az önkormányzat az Alkotmánybírósághoz fordulhat.”

„44/A. § (1) A helyi képviselő-testület:

a) önkormányzati ügyekben önállóan szabályoz és igazgat, döntése kizárólag törvényességi okból vizsgálható felül,

b) gyakorolja az önkormányzati tulajdon tekintetében a tulajdonost megillető jogokat, az önkormányzat bevételeivel önállóan gazdálkodik, saját felelősségére vállalkozhat,

c) az önkormányzat törvényben meghatározott feladatainak ellátásához megfelelő saját bevételre jogosult, továbbá e feladatokkal arányban álló állami támogatásban részesül,

d) törvény keretei között megállapítja a helyi adók fajtait és mértékét,

e) törvény keretei között önállóan alakítja ki a szervezetét és működési rendjét,

f) önkormányzati jelképeket alkothat, helyi kitüntetéseket és elismerő címeket alapíthat,

g) a helyi közösséget érintő közügyekben kezdeményezéssel fordulhat a döntésre jogosult szervhez,

h) szabadon társulhat más helyi képviselő-testülettel, érdekeinek képviseletére önkormányzati érdekszövetséget hozhat létre, feladatkörében együttműködhet más országok helyi önkormányzatával, és tagja lehet nemzetközi önkormányzati szervezetnek.

(2) A helyi képviselő-testület a feladatkörében rendeltet alkothat, amely nem lehet ellentétes a magasabb szintű jogszabállyal.”

„44/B. § (3) Törvény vagy kormányrendelet államigazgatási feladatot, hatósági hatáskört állapíthat meg a jegyzőnek, és kivételesen a képviselő-testület hivatala ügyintézőjének is.”

„64. § A Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van arra, hogy egyedül vagy másokkal együttesen írásban kérelmet vagy panaszt terjesszen az illetékes állami szerv elé.”

4. Az Ötv. indítványokkal érintett és az Alkotmánybíróság által az eljárás során figyelembe vett rendelkezései:

„1. § (3) A helyi önkormányzat — a törvény keretei között — önállóan szabályozhatja, illetőleg egyedi ügyekben szabadon igazgathatja a feladat- és hatáskörébe tartozó helyi közügyeket. Döntését az Alkotmánybíróság, illetve bíróság és kizárólag jogszabálysértés esetén bírálhatja felül.

(4) A helyi önkormányzat — a választott helyi képviselő-testület által, vagy a helyi népszavazás döntésével — önként vállalhatja minden olyan helyi közügy önálló meg-

oldását, amelyet jogszabály nem utal más szerv hatáskörébe. Az önként vállalt helyi közügyekben az önkormányzat mindent megtehet, ami jogszabályt nem sért. Az önként vállalt helyi közügyek megoldása nem veszélyeztetheti a törvény által kötelezően előírt önkormányzati feladat- és hatáskörök ellátását.

(5) Törvény a helyi önkormányzatnak kötelező feladat- és hatáskört is megállapíthat. A kötelezően ellátandó önkormányzati feladat- és hatáskörök meghatározásával egyidejűleg az Országgyűlés biztosítja az ellátásukhoz szükséges anyagi feltételeket, dönt a költségvetési hozzájárulás mértékéről és módjáról.”

„2. § (2) Önkormányzati döntést a helyi önkormányzat képviselő-testülete — annak felhatalmazására bizottsága, a részönkormányzat testülete, a helyi kisebbségi önkormányzat testülete, társulása, a polgármester —, illetőleg a helyi népszavazás hozhat. Törvény a polgármesternek, főpolgármesternek, megyei közgyűlés elnökének kivételesen önkormányzati feladat- és hatáskört állapíthat meg.”

„6. § (2) A helyi önkormányzat önként vállalt, illetőleg kötelezően előírt feladat- és hatáskörei a helyi közügyek széles körét fogják át. Törvény kivételesen utalhat helyi közügyet más szervezet feladat- és hatáskörébe.”

„7. § (1) Törvény vagy törvény felhatalmazása alapján kormányrendelet kivételesen a polgármestert, a főpolgármestert, a megyei közgyűlés elnökét államigazgatási hatósági hatáskörrel ruházhatja fel. Törvény vagy kormányrendelet államigazgatási feladatot, hatósági hatáskört állapíthat meg a jegyzőnek, a főjegyzőnek és kivételesen a képviselő-testület hivatala ügyintézőjének is.”

„8. § (1) A települési önkormányzat feladata a helyi közszolgáltatások körében különösen: a településfejlesztés, a településrendezés, az épített és természeti környezet védelme, a lakásgazdálkodás, a vízrendezés és a csapadékvíz elvezetés, a csatornázás, a köztemető fenntartása, a helyi közutak és közterületek fenntartása, helyi tömegközlekedés, a köztisztaság és településtisztaság biztosítása; gondoskodás a helyi tűzvédelemről, közbiztonság helyi feladatairól; közreműködés a helyi energiaszolgáltatásban, a foglalkoztatás megoldásában; az óvodáról, az alapfokú nevelésről, oktatásról, az egészségügyi, a szociális ellátásról, valamint a gyermek és ifjúsági feladatokról való gondoskodás; a közösségi tér biztosítása; közművelődési, tudományos, művészeti tevékenység, sport támogatása; a nemzeti és etnikai kisebbségek jogai érvényesítésének a biztosítása; az egészséges életmód közösségi feltételeinek elősegítése.

(2) Az (1) bekezdésben foglalt feladatokban a települési önkormányzat maga határozza meg — a lakosság igényei alapján, anyagi lehetőségeitől függően —, mely feladatokat, milyen mértékben és módon lát el.”

„9. § (1) Az önkormányzat jogi személy. Az önkormányzati feladat- és hatáskörök a képviselő-testületet illetik meg. A képviselő-testületet a polgármester képviseli.

(2) Az önkormányzati feladatokat a képviselő-testület és szervei: a polgármester, a képviselő-testület bizottságai,

a részönkormányzat testülete, a képviselő-testület hivatala látják el.

(3) A képviselő-testület egyes hatásköreit a polgármesterre, a bizottságaira, a részönkormányzat testületére, a helyi kisebbségi önkormányzat testületére, törvényben meghatározottak szerint társulására ruházhatja. E hatáskör gyakorlásához utasítást adhat, e hatáskört visszavonhatja. Az átruházott hatáskör tovább nem ruházható.

(4) A képviselő-testület a feladatkörébe tartozó közszolgáltatások céljából önkormányzati intézményt, vállalatot, más szervezetet (a továbbiakban együtt: intézmény) alapíthat, kinevezi a vezetőiket. 1993. december 31. napját követően vállalat már nem létesíthető, gazdasági vállalkozás céljára a képviselő-testület gazdasági társaságot alapíthat, vagy szövetkezet alapítását kezdeményezheti.”

„10. § (1) A képviselő-testület hatásköréből nem ruházható át:

a) a rendeletalkotás;

b) szervezetének kialakítása és működésének meghatározása, továbbá a törvény által hatáskörébe utalt választás, kinevezés, megbízás;

c) a helyi népszavazás kiírása, az önkormányzati jelképek, kitüntetések és elismerő címek meghatározása, használatuk szabályozása, díszpolgári cím adományozása;

d) a gazdasági program, a költségvetés megállapítása, döntés a végrehajtásukról szóló beszámoló elfogadásáról, a helyi adó megállapítása, a településrendezési terv jóváhagyása, a képviselő-testület által meghatározott értékhatár feletti hitelfelvétel, a kötvénykibocsátás, továbbá a közösségi célú alapítvány és alapítványi forrás átvétele és átadása;

e) önkormányzati társulás létrehozása, társuláshoz, érdekképviselési szervezethez való csatlakozás;

f) megállapodás külföldi önkormányzattal való együttműködésről, nemzetközi önkormányzati szervezethez való csatlakozás;

g) intézmény alapítása;

h) közterület elnevezése, emlékmű állítás;

i) eljárás kezdeményezése az Alkotmánybíróságnál;

j) a bíróságok népi ülnökeinek a megválasztása;

k) állásfoglalás megyei önkormányzati intézmény átszervezéséről, megszüntetéséről, ellátási, szolgáltatási körzeteiről, ha a szolgáltatás a települést is érinti;

l) véleménynyilvánítás olyan ügyben, amelyben törvény az érdekelt önkormányzat álláspontjának a kikérését írja elő;

m) amit törvény a képviselő-testület át nem ruházható hatáskörébe utal.

(2) A képviselő-testület rendeletében a törvény által hatáskörébe utalt kinevezést, megbízást és intézmény alapítását a helyi önkormányzatok társulásairól és együttműködéséről szóló törvény szerint társulására ruházhatja.”

„35. § (1) A polgármester az önkormányzati, valamint az államigazgatási feladatait, hatásköreit [7. § (1) és (2) bek.] a képviselő-testület hivatalának közreműködésével látja el.

(2) A polgármester a képviselő-testület döntései szerint és saját önkormányzati jogkörében irányítja a hivatalt. A polgármester

e) gyakorolja az egyéb munkáltatói jogokat az alpolgármester, a jegyző és az önkormányzati intézményvezetők tekintetében.”

„103. § (1) E törvény alkalmazásában:

b) az egyéb munkáltatói jogon a kinevezés, vezetői megbízás, felmentés, vezetői megbízás visszavonása, az összeférhetetlenség megállapítása, fegyelmi eljárás megindítása, a fegyelmi büntetés kiszabása kivételével minden más munkáltatói jogot kell érteni;”

III.

Az indítványok részben megalapozottak.

1. Az Alkotmánybíróság végzéssel megkereste a belügyminisztert és a földművelésügyi és vidékfejlesztési minisztert, hogy az indítványokkal kapcsolatosan álláspontjukról az Alkotmánybíróságot tájékoztassák. A megkeresett miniszterek álláspontja szerint az indítványokkal támadott rendelkezések nem alkotmányellenesek, ezért az indítványok elutasítását javasolták.

2. A törvényhozó a mezei őrszolgálat törvényi szabályozásakor a helyi önkormányzatok képviselő-testületének és jegyzőjének állapított meg feladat- és hatásköröket. A mezei őrszolgálat létrehozására a helyi önkormányzat képviselő-testülete, az őrszolgálatot ellátó mezőőr feladatainak meghatározására, a munkavégzés irányítására a helyi önkormányzat jegyzője kapott hatáskört. A törvényhozó a mezőőr munkavégzésének közvetlen irányítására, a feladatok ellátásához szükséges munkáltatói utasítások kiadására — a földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter álláspontjából is kitűnően — a jegyzőt hatalmazta fel, amelynek oka, hogy a képviselő-testület — működési sajátosságaiából adódóan — a közvetlen napi feladatok meghatározására és ezáltal a hatékony mezőőri tevékenység biztosítására nem alkalmas.

„Az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés *b)* pontja úgy rendelkezik, hogy a helyi képviselő-testület gyakorolja az önkormányzati tulajdon tekintetében a tulajdonost megillető jogokat. Az Alkotmány 44/C. §-a pedig kimondja, hogy a helyi önkormányzatokról szóló törvény elfogadásához a jelenlevő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazata szükséges. Ugyanilyen szavazataránnyal elfogadott törvényben korlátozhatók az önkormányzatok alapjogai.” [37/1994. (VI. 24.) AB határozat ABH 1994, 238, 241.]

„A helyi képviselő-testületek alapjogaiként megfogalmazott önkormányzati hatáskörök között állapítja meg az

Alkotmány 44/A. § (1) bekezdésének *a)* pontja a képviselő-testületnek azt a jogát, hogy a képviselő-testület önkormányzati ügyekben önállóan szabályoz és igazgat. Az Alkotmány 43. § (2) bekezdése szerint a helyi önkormányzati jogokat és kötelezettségeket törvény állapítja meg. Az Alkotmány e rendelkezéséből következik, hogy az önkormányzati feladatok körének, terjedelmének törvényi úton történő szabályozása lényegében a hatáskörök pontosítása, ezért az ilyen tartalmú szabályozás nem sérti a helyi önkormányzatoknak az Alkotmány által védett autonómiáját (ABH 1996, 193.).” [1336/B/1996. AB határozat ABH 1996, 656, 659.]

„A törvényhozó — az Alkotmány keretei között — a helyi önkormányzatok jogállásának, az önkormányzatokat megillető jogok és kötelezettségek szabályozása, a helyi önkormányzás körébe tartozó feladat- és hatásköröknek az önkormányzatok egyes típusai közötti megosztása során széles döntési szabadsággal rendelkezik. E döntési szabadsága keretében gazdasági, közigazgatási szakmai-politikai szempontokat is mérlegelhet. A törvényhozó döntési szabadságának a helyi önkormányzatok számára az Alkotmány 44/A. §-ában meghatározott önkormányzati alapjogok szabnak korlátot.” [56/1996. (XII. 12.) AB határozat ABH 1996, 204, 206.]

A Tv. 16. § (1) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján — az Alkotmány 43. § (2) bekezdésében megállapított Tv. által meghatározott helyi önkormányzati jog, amely az Ötv. 1. § (4) bekezdése szerinti önként vállalt helyi közügy önálló megoldásaként — akár önállóan, akár több települési önkormányzattal közösen mezei őrszolgálatot hozhat létre, amelynek célja az Ötv. 8. § (1) bekezdésében meghatározott közbiztonság helyi feladatairól való gondoskodás. „Az önkormányzatok alapjogait az Alkotmány 44/A. § határozza meg. Az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés *b)* pontja szerint a helyi képviselő-testület gyakorolja az önkormányzati tulajdon tekintetében a tulajdonost megillető jogokat. Ez az alapjog — ahogy ezt az Alkotmánybíróság 4/1993. (II. 12.) AB határozatában (ABH 1993., 72—73.) kifejtette — az önkormányzatok tulajdonosi jogállását, s így az autonómiáját biztosítja.” [37/1994. (VI. 24.) AB határozat ABH 1994, 238, 246.] A mezei őrszolgálat — mint a képviselő-testület feladatkörébe tartozó közzolgáltatás céljából létesítendő önkormányzati intézmény vagy szervezet — alapítása az Ötv. 9. § (4) bekezdése szerint a képviselő-testület hatáskörébe tartozik, amely az Ötv. 10. § (1) bekezdés *g)* pontja értelmében a képviselő-testület hatásköréből nem ruházható át. A mezei őrszolgálat vezetőjével kapcsolatosan a munkáltatói jogok gyakorlása — az Ötv. 35. § (2) bekezdés *e)* pontjában meghatározott polgármestert megillető egyéb munkáltatói jogok kivételével — a képviselő-testületet, a mezei őrszolgálat beosztott dolgozóval kapcsolatos munkáltatói jogok az őrszolgálat vezetőjét illetik meg. A képviselő-testületet megillető munkáltatói jogok — amelyben benne foglaltatnak a mezei őrszolgálat feladatainak

meghatározása, a hatékony napi munkavégzéshez szükséges utasítások kiadása — az Ötv. 10. § (1) bekezdésében meghatározott korlátozással az Ötv. 2. § (2) bekezdése és a 9. § (3) bekezdése alapján a polgármesterre, a képviselő-testület bizottságaira, a részönkormányzat testületére, a helyi kisebbségi önkormányzat testületére és az önkormányzat társulására ruházhatók át, azok az át nem ruházható jogkörből adódóan nem telepíthetők a jegyzőre, mivel a jegyző nem szerve a képviselő-testületnek [Ötv. 9. § (2) bekezdés]. A jegyző nem fenntartója a mezei őrszolgálatnak, a fenntartó alatt a mezei őrszolgálatot alapító települési önkormányzat képviselő-testületét kell érteni. A képviselő-testületet — a Tv. 16. § (1) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján — illeti az alapítói és — mint alapítót — a fenntartói jogkör, amelyhez szervesen kapcsolódik a munkáltatói jogok gyakorlása. A képviselő-testület az önként vállalt feladataként ellátandó mezei őrszolgálat létrehozásakor, működtetésekor az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés a) pontja értelmében önállóan szabályoz, amelynek kereteit az Ötv. adja meg. Ezért a Tv. 21. § (1) bekezdésének az a) szövegrésze, amely szerint a települési önkormányzat jegyzőjén fenntartót kell érteni, ellentétes az Ötv. 9. §-a és 10. §-a rendelkezéseivel. Az Alkotmány 44/B. § (3) bekezdése és az Ötv. 7. § (1) bekezdése értelmében törvény vagy kormányrendelet államigazgatási feladatot, hatósági jogkört állapíthat meg a jegyzőnek, de ez a felhatalmazás nem teszi lehetővé a képviselő-testület hatáskörének egészben vagy részben a települési önkormányzat jegyzőjére telepítését.

3. A természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény szabályozza a védett természeti területek védelmét és a törvény 5. § (1) bekezdése alapelveként rögzíti, hogy minden természetes és jogi személy, valamint más szervezet kötelessége a természeti értékek és területek védelme és ennek érdekében a tőlük elvárható mértékben kötelesek közreműködni a veszélyhelyzetek és károsodások megelőzésében, a károk enyhítésében, következményeik megszüntetésében, a károsodás előtti állapot helyreállításában. A természetvédelmi igazgatás feladatait a miniszter irányítása alatt álló hivatali szervezet, továbbá az igazgatóságok, a települési önkormányzat és szervei, valamint a jegyző látja el kötelezően e törvény és más jogszabályok rendelkezései alapján. A külterületi termőföldraknál fokozottabb védelemben részesíti a jogalkotó a védett természeti területet, mikor a Tv. 16. § (1) bekezdése alapján a települési önkormányzat által — nem kötelezően — létrehozható mezei őrszolgálat helyett az 1996. évi LIII. törvény 59. §-ában meghatározott és a Tv. II. fejezetében szabályozott jogkörrel rendelkező — egyenruhával és szolgálati lőfegyverrel ellátott tagokból álló — Természetvédelmi Őrszolgálat feladat körébe utalja a védett természeti területek őrzését, védelmét. E két törvény — a törvényben meghatározott keretek között — lehetőséget biztosít önkormányzati

természetvédelmi őrszolgálat működtetésére is. Ezért az Alkotmánybíróság megállapította, hogy nem sérült az Ötv. 1. § (3) bekezdése első mondatában szabályozott önkormányzati hatáskör, mivel a jogalkotó az 1996. évi LIII. törvényben és a Tv.-ben pontosan körülhatárolható módon meghatározta azokat a törvényi kereteket, amelyek között a helyi önkormányzat közbiztonsági, igazgatási tevékenységként — mint helyi közügyet — önállóan szabályozhatja a mezei őrszolgálat létesítését.

A fentiek alapján az Alkotmánybíróság a Tv. 16. § (1) bekezdésében az „ide nem értve a védett természeti terület” szövegrész alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványokat elutasította.

4. Az R. 7. §-a rendelkezése alapján az R. 1998. december 31-én hatályát veszítette azzal, hogy az igénybe vett hozzájárulás elszámolására az R.-ben foglaltakat kell alkalmazni. Ezáltal az R. 2. § (1) bekezdése utolsó mondatának megsemmisítésére irányuló kérelem tárgyatlaná vált.

Az Alkotmánybíróság hatályát veszített jogszabály alkotmányosságát csak az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 38. §-a szerint bírói kezdeményezés, vagy a törvény 48. §-ában foglalt alkotmányjogi panasz esetén, vagyis kivételesen akkor vizsgálja, amikor a hatályon kívül helyezett jogszabály — annak továbbhatása folytán — még konkrét eljárásokban alkalmazható. Mivel az indítvány nem tartozik ebbe a körbe, az Alkotmánybíróság a hatályon kívül helyezett R. 2. § (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló eljárást megszüntette.

A határozatnak a Magyar Közlönyben való közzétételére vonatkozó rendelkezése az Abtv. 41. §-án alapul.

Dr. Németh János s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Bagi István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czúcz Ottó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Harmathy Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Lábady Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Strausz János s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Tersztyánszky Ödön s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Vörös Imre s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 807/B/1998/8.

A Köztársasági Elnök határozatai

A Köztársaság Elnökének 111/1999. (VI. 25.) KE határozata

**Bognár István rendkívüli és meghatalmazott nagykövet
megbízás alóli felmentéséről**

A külügyminiszter előterjesztésére *Bognár István* rendkívüli és meghatalmazott nagykövetet — érdemei elismerése mellett — felmentem a Magyar Köztársaság tiranai nagykövetségének vezetésére kapott megbízása alól.

Budapest, 1999. április 8.

Göncz Árpád s. k.,
a Köztársaság elnöke

Ellenjegyzem:

Dr. Martonyi János s. k.,
külügyminiszter

A Köztársaság Elnökének 112/1999. (VI. 25.) KE határozata

**dr. Dienes-Oehm Egon rendkívüli és meghatalmazott
nagyköveti kinevezéséről**

A külügyminiszter előterjesztésére *dr. Dienes-Oehm Egont*, a Külügyminisztérium Integrációs Államtitkársága vezetőjének helyettesét kinevezem rendkívüli és meghatalmazott nagykövetté.

Budapest, 1999. május 3.

Göncz Árpád s. k.,
a Köztársaság elnöke

Ellenjegyzem:

Dr. Martonyi János s. k.,
külügyminiszter

A Köztársaság Elnökének 113/1999. (VI. 25.) KE határozata

**dr. Joó Rudolf rendkívüli és meghatalmazott
nagyköveti kinevezéséről**

A külügyminiszter előterjesztésére *dr. Joó Rudolfot*, a Külügyminisztérium helyettes államtitkárát kinevezem rendkívüli és meghatalmazott nagykövetté.

Budapest, 1999. április 6.

Göncz Árpád s. k.,
a Köztársaság elnöke

Ellenjegyzem:

Dr. Martonyi János s. k.,
külügyminiszter

A Köztársaság Elnökének 114/1999. (VI. 25.) KE határozata

**dr. Molnár László rendkívüli és meghatalmazott
nagyköveti kinevezéséről**

A külügyminiszter előterjesztésére *dr. Molnár Lászlót*, a Külügyminisztérium Integrációs Államtitkársága vezetőjének helyettesét kinevezem rendkívüli és meghatalmazott nagykövetté.

Budapest, 1999. május 3.

Göncz Árpád s. k.,
a Köztársaság elnöke

Ellenjegyzem:

Dr. Martonyi János s. k.,
külügyminiszter

A Köztársaság Elnökének 115/1999. (VI. 25.) KE határozata

**dr. Mészáros Sándor rendkívüli és meghatalmazott
nagykövet megbízásáról**

A külügyminiszter előterjesztésére *dr. Mészáros Sándor* rendkívüli és meghatalmazott nagykövetet megbízom a Magyar Köztársaság tiranai nagykövetségének vezetésével.

Budapest, 1999. április 8.

Göncz Árpád s. k.,
a Köztársaság elnöke

Ellenjegyzem:

Dr. Martonyi János s. k.,
külügyminiszter

**A Köztársaság Elnökének
116/1999. (VI. 25.) KE
határozata**

**O'sváth György rendkívüli és meghatalmazott
nagyköveti kinevezéséről**

A külügyminiszter előterjesztésére *O'sváth Györgyöt* ki-
nevezem rendkívüli és meghatalmazott nagykövetté.

Budapest, 1999. május 3.

Göncz Árpád s. k.,
a Köztársaság elnöke

Ellenjegyzem:

Dr. Martonyi János s. k.,
külügyminiszter

**A Köztársaság Elnökének
117/1999. (VI. 25.) KE
határozata**

rektori megbízás meghosszabbításáról

Az oktatási miniszter előterjesztésére
a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen
dr. Romics László egyetemi tanár,
a Pannon Agrártudományi Egyetemen
dr. Horn Péter egyetemi tanár,
rektori megbízását

1999. július hó 1. napjától 1999. december hó 31. napjáig
terjedő időtartamra;

az Eötvös Loránd Tudományegyetemen
dr. Szabó Miklós egyetemi tanár,
rektori megbízását

1999. július hó 16. napjától 1999. december 31. napjáig
terjedő időtartamra
meghosszabbítom.

Egyidejűleg a Debreceni Egyetemi Szövetség Debreceni
Orvostudományi Egyetemen *dr. Muszbek László* egyetemi

tanár, a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen *dr. Székely
Csaba* egyetemi tanár és a Kertészeti és Élelmiszeripari
Egyetemen *dr. Sass Pál* egyetemi tanár rektori megbízása
1999. június 30. napján történő lejártával eredményes
munkájukért elismerésemet fejezem ki.

Budapest, 1999. június 21.

Göncz Árpád s. k.,
a Köztársaság elnöke

Ellenjegyzem:

Pokorni Zoltán s. k.,
oktatási miniszter

**VI. rész NEMZETKÖZI
SZERZŐDÉSEK**

Sorszám: 15.

A külügyminisztertől

**Megállapodás
a Magyar Köztársaság Kormánya és az Egyiptomi Arab
Köztársaság Kormánya között a tudományos és
technológiai együttműködésről**

A Magyar Köztársaság Kormánya és az Egyiptomi Arab
Köztársaság Kormánya (a továbbiakban: Szerződő Felek),

türekedve az egyenlőség és a kölcsönös előnyök alapján
a tudományos és technológiai együttműködés ösztönzésé-
re és támogatására,

felismerve a bővülő tudományos és technológiai együtt-
működés előnyeit a két ország népei számára, valamint
fontosságát a nemzetgazdaságok fejlődése és a két ország
jóléte szempontjából,

attól a meggyőződéstől vezérelve, hogy a nemzetközi
együttműködés a tudomány és a technológia területén erősíti
a két ország közötti baráti kapcsolatokat és megértést,

az alábbiakban állapodtak meg:

1. Cikk

A Szerződő Felek az egyenlőség és a kölcsönös előnyök
alapján fejlesztik és támogatják az együttműködést a két
Fél kutatási és fejlesztési szervezetei között a tudomány és
technológia terén, ezen Megállapodás rendelkezései, vala-
mint az egyes országokban létező törvények és előírások
szerint.

2. Cikk

Ezen Megállapodásnak megfelelően a tudományos és technológiai együttműködés támogatása az alábbi formákban valósulhat meg:

a) a közösen meghatározott területeken tudományos és technológiai kutatási és fejlesztési projektek,

b) tudósok, szakemberek, kutatók és szakértők cseréje,

c) tudományos és technológiai információ és dokumentáció cseréje a közös tevékenységekkel összefüggésben,

d) közös tudományos konferenciák, szimpóziumok, szemináriumok és egyéb találkozók szervezése,

e) a tudományos és technológiai együttműködés egyéb formái a Szerződő Felek kölcsönös megállapodása alapján.

Mindezek mellett a Szerződő Felek a legnagyobb lehetséges mértékben támogatják a vállalatok közötti technológiai cserét is, beleértve a műszaki együttműködési formákat.

3. Cikk

A Szerződő Felek elősegítik és támogatják az együttműködést és a részvételt a multilaterális és regionális tudományos, technológiai és fejlesztési programokban, valamint projektekben.

4. Cikk

Az ezen Megállapodás alapján létrejövő együttműködésnek meg kell felelnie a Szerződő Felek belső jogszabályainak, illetve azon nemzetközi szervezetek előírásainak, amelyeknek a Szerződő Felek tagjai.

5. Cikk

Az ezen Megállapodásból fakadó együttműködés során létrejött szellemi tulajdon kezelését az együttműködő szervezetek közötti végrehajtási megállapodások szabályozzák, amelyeknek a szellemi tulajdon megfelelő és hatékony védelmét garantálniuk kell, az együttműködő szervezetek közös tulajdonosaiivá válnak az ezen Megállapodás alapján végzett együttműködésből eredő szellemi tulajdonnak.

Az ezen Megállapodás alapján végzett együttműködésből származó, nem tulajdoni természetű tudományos és technológiai információt mindkét Szerződő Fél feldolgozhatja, és titokként kezeli, szükség esetén ilyen információ harmadik Fél számára is átadható, ha erről az együttműködő szervezetek írásban másként nem egyeznek meg.

6. Cikk

Harmadik országok vagy nemzetközi szervezetek tudósai, műszaki szakértői és intézetei meghívást kaphatnak a Szerződő Felek egyetértése esetén az ezen Megállapodás szerint megvalósuló projektekből és programokból való részvételre, a részvétel költségeit általában a harmadik Fél fedezi, kivéve, ha a Szerződő Felek írásban erről másképp állapodnak meg.

7. Cikk

A Szerződő Felek a kétéves Együttműködési Munkatervekben jelölik ki a Megállapodást végrehajtó szervezeteket.

8. Cikk

Ezen Megállapodás végrehajtása céljából a Szerződő Felek Tudományos és Technológiai Vegyes Bizottságot hoznak létre (a továbbiakban: Vegyes Bizottság), melybe egyenlő létszámban delegálják képviselőiket és szakértőiket.

A Vegyes Bizottság megtervezi és koordinálja a tudományos és technológiai együttműködést, és áttekinti az együttműködés előrehaladását. Kétéves Együttműködési Munkaterveket készít, ellenőrzi a munkatervek végrehajtását, és szükség esetén konkrét intézkedéseket javasol a közös tevékenység eredményeinek ipari megvalósítására.

A Vegyes Bizottság két évente legalább egyszer, vagy valamelyik Szerződő Fél kérésére, felváltva Magyarországon vagy Egyiptomban ülésezik.

9. Cikk

Ezen Megállapodás rendelkezéseit azonos eljárással csak a Szerződő Felek egyetértése esetén lehet megváltoztatni.

10. Cikk

Ezen Megállapodás jegyzékváltással lép hatályba, mellyel a Szerződő Felek megerősítik, hogy teljesítették az országaik belső szabályai szerint a hatálybalépéshez szükséges feltételeket.

A Megállapodás öt évig marad érvényben, és minden további öt évre automatikusan meghosszabbodik, hacsak a Szerződő Felek egyike nem értesíti a másik Felet a Megállapodás felmondásának szándékáról hat hónappal előre.

Ezen Megállapodás megszűnése nem befolyásolja azoknak a projekteknél és programoknak a végrehajtását,

amelyek a Megállapodás alapján jöttek létre és a Megállapodás megszűnésekor kivitelezésük nem fejeződött be teljesen.

11. Cikk

A jelen Megállapodás hatálybalépésével érvényét veszíti a Magyar Népköztársaság és az Egyesült Arab Köztársaság között a tudományos és technikai együttműködés tárgyában Kairóban, 1966. február 7-én aláírt Megállapodás.

Készült Kairóban, 1996. március hó 26. napján, két eredeti példányban, magyar, arab és angol nyelven, mindhárom szöveg egyaránt hiteles. Eltérő értelmezés esetén az angol szöveg a mérvadó.

A Magyar Köztársaság
Kormánya megbízásából

Az Egyiptomi Arab
Köztársaság Kormánya
megbízásából

Sorszám: 16.

A külügyminisztertől

**Megállapodás
a Magyar Köztársaság Kormánya és a Jemeni
Köztársaság Kormánya között a diplomata-útlevelel
rendelkező állampolgárokra vonatkozó
vízumkötelezettség megszüntetéséről***

A Magyar Köztársaság Kormánya és a Jemeni Köztársaság Kormánya (a továbbiakban: Szerződő Felek) attól az óhajtól vezérelve, hogy a két állam közötti baráti kapcsolatokat elmélyítsék és az érvényes diplomata-útlevelel rendelkező állampolgáraik egymás országába történő utazását megkönnyítsék, az alábbiakban állapodtak meg:

1. Cikk

Az egyik Szerződő Fél érvényes diplomata-útlevelel rendelkező állampolgárai a másik Szerződő Fél területére vízum nélkül léphetnek be, ott legfeljebb kilencven napig tartózkodhatnak, és onnan kiutazhatnak.

2. Cikk

Az egyik Szerződő Félnek a másik Szerződő Fél területére akkreditált diplomáciai vagy konzuli képviselete érvényes magyar vagy jemeni diplomata-útlevelel rendelkező tagjai, valamint érvényes magyar vagy jemeni diplomata-útlevelel rendelkező családtagjaik megbízásuk ideje alatt jogosultak a másik Szerződő Fél területére vízum nélkül beutazni és ott-tartózkodni.

3. Cikk

A Szerződő Felek 1. és 2. Cikkben említett állampolgárai a nemzetközi forgalom számára megnyitott határátkelőhelyen beléphetnek a másik Szerződő Fél területére.

4. Cikk

Jelen Megállapodás rendelkezései nem mentesítik az 1. és 2. Cikkben említett állampolgárokat azon kötelezettség alól, hogy a másik Szerződő Fél területén a külföldiek tartózkodására, bevándorlására, munkavállalására és jövedelemszerző tevékenység folytatására vonatkozó hatályos jogszabályokat betartsák.

5. Cikk

Jelen Megállapodás nem érinti a Szerződő Felek azon jogát, hogy a beutazási vagy tartózkodási engedélyt megtagadják azoktól a személyektől, akiknek jelenléte a területükön nem kívánatos.

6. Cikk

Közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okból a Szerződő Felek bármelyike részben vagy egészben ideiglenesen felfüggesztheti jelen Megállapodás alkalmazását. A felfüggesztés bevezetéséről és annak feloldásáról diplomáciai úton haladéktalanul értesíteni kell a másik Szerződő Felet.

7. Cikk

(1) A Szerződő Felek jelen Megállapodás aláírását követő harminc napon belül megküldik egymásnak az érvényben lévő érvényes diplomata-útleveleik mintapéldányát.

(2) Amennyiben az egyik Szerződő Fél jelen Megállapodás hatálybalépése után az érvényben lévő diplomata-útlevelét módosítja, vagy új típusút vezet be, erről annak érvénybe

* A Megállapodás 1999. július 17-én lép hatályba.

lépése előtt legalább harminc nappal diplomáciai úton, a minta csatolásával értesíti a másik Szerződő Felet.

8. Cikk

(1) Jelen Megállapodás határozatlan időre szól, és az aláírását követő hatvanadik napon hatályba lép.

(2) Jelen Megállapodást bármelyik Szerződő Fél felmondhatja a másik Szerződő Félhez kilencven nappal korábban, diplomáciai úton intézett írásbeli értesítés útján.

Ebben az esetben a Megállapodás a felmondásról szóló értesítés kézhezvételétől számított kilencvenedik napon hatályát veszti.

Készült Budapesten, az 1999. évi május 18. napján, két eredeti példányban, magyar, arab és angol nyelven, mindhárom szöveg egyaránt hiteles. Eltérés esetén az angol nyelvű szöveg az irányadó.

A Magyar Köztársaság
Kormánya nevében

A Jemeni Köztársaság
Kormánya nevében

Helyesbítés: A Magyar Közlöny 1999. évi 47. számában kihirdetett, a mezőgazdasági és élelmiszeripari termékek egyszerűsített pályázati rendszerű exporttámogatásáról szóló 51/1999. (V. 31.) FVM—PM—GM együttes rendelet 7. számú mellékletében a 100. és 146. sorszám alatti szöveg helyesen:

[Sorszám]	Vámtarifaszám	Árumegnevezés	Ft/kg]
„100	ex 0811 20 31 00	— — — „Gurulás” málna és legalább 50 tömegszázalék „gurulás” málnát tartalmazó gyümölcskeverék, legfeljebb 2,5 kg nettó tömegű kiszerelésben	40
146	ex 0811 20 31 00	— — — A vámtarifa szerint málnának minősülő gyümölcskeverék legalább 25 tömegszázalék „gurulás” málnatartalommal, legfeljebb 2,5 kg nettó tömegű kiszerelésben	20”

(Kézirathiba)

Tisztelt Előfizetők!

Tájékoztatjuk Önöket, hogy a kiadónk terjesztésében levő lapok raszóló előfizetésüket folyamatosan tekintjük. Csak akkor kell változást bejelenteniük az 1999. évre vonatkozó előfizetésre, ha a példányszámot, esetleg a címlistát módosítják, vagy újlapraszeretnének előfizetni (pontos szállítási, név- és utcacím-megjelöléssel).

Azesetleges módosítás szíveskedjenek levélben vagy faxon megküldeni.

Felhívjuk szíves figyelmüket, hogy a lapszállításról kizárólag az előfizetési díj beérkezésétkövetően intézkedünk. Fontos, hogy az előfizetési díjakat a megadott 10300002-20377199-70213285 sz. számlára utalják, illetve a kiadó által kiküldött készpénz-átutalási megbízáson fizessék be.

Készpénzes befizetés kizárólag a Közlönyboltban (1085 Budapest, Somogyi B. u. 6.) lehetséges. (Levélcím: Magyar Hivatalos Közlönykiadó, 1085 Budapest, Somogyi B. u. 6. Fax: 318-6668.)

Az 1999. évi lapárak

Magyar Közlöny	38 304 Ft/év	Nemzeti Kulturális Alaprogram Hírlevele	2 016 Ft/év
Az Alkotmánybíróság Határozatai	8 064 Ft/év	Önkormányzatok Közlönye	2 688 Ft/év
Belügyi Közlöny	10 080 Ft/év	Pénzügyi Közlöny	12 432 Ft/év
Cégek Közlöny	40 656 Ft/év	Pénzügyi Szemle	9 072 Ft/év
Egészségügyi Közlöny	9 744 Ft/év	Sport Értesítő	2 016 Ft/év
Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Értesítő	7 056 Ft/év	Statisztikai Közlöny	5 712 Ft/év
Határozatok Tára	9 744 Ft/év	Turisztikai Értesítő	5 040 Ft/év
Hivatalos Értesítő	6 384 Ft/év	Ügyészségi Közlöny	2 688 Ft/év
Igazságügyi Közlöny	6 384 Ft/év	Vízügyi Értesítő	5 376 Ft/év
Ipari és Kereskedelmi Közlöny	10 416 Ft/év	Bányászati Közlöny	2 016 Ft/év
Környezetvédelmi Értesítő	6 048 Ft/év	Légügyi Közlemények	672 Ft/év
Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Értesítő	9 408 Ft/év	Élet és Tudomány	4 368 Ft/év
Kulturális Közlöny (a Művelődési Közlöny jogutódja)	7 728 Ft/év	Ludové Noviny	896 Ft/év
Külgazdasági Értesítő	8 736 Ft/év	Neue Zeitung	1 848 Ft/év
Magyar Közigazgatás	3 696 Ft/év	Természet Világa	2 352 Ft/év
Szociális és Munkügyi Közlöny	7 056 Ft/év	Valóság	2 688 Ft/év
Oktatási Közlöny (a Művelődési Közlöny jogutódja)	9 408 Ft/év		

Az árak a 12%-os áfát is tartalmazzák.

CD-JOGÁSZ számítógépes jogszabálygyűjtemény, a Magyar Hivatalos Közlönykiadó hivatalos kiadványa

1999. évi éves hatályosítási díjak

Önálló változat	36 000 Ft + 12% áfa	25 munkahelyes hálózati változat	72 000 Ft + 12% áfa
5 munkahelyes hálózati változat	48 000 Ft + 12% áfa	50 munkahelyes hálózati változat	84 000 Ft + 12% áfa
10 munkahelyes hálózati változat	60 000 Ft + 12% áfa	100 munkahelyes hálózati változat	96 000 Ft + 12% áfa

Egyszeri belépési díj: 12 000 Ft + áfa.

Az előfizetők a kiadó online szolgáltatásait kedvezményesen vehetik igénybe.

A **Házi Jogtanácsadó** című lapot kiadja a Házi Jogtanácsadó Könyv- és Lapkiadó Kft. (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6.). Éves előfizetési díja 2016 Ft áfával. Előfizetésben megrendelhető: a szerkesztőségben (1101 Budapest, Salgótarjáni út 20.), a Magyar Hivatalos Közlönykiadó címén, a hírlapkézbesítőknél, vidéken a postahivatalokban, Budapesten a Magyar Posta Rt. HI kerületi ügyfélszolgálati irodáiban, valamint a Hírlapelőfizetési Irodában (1089 Budapest, Orczy tér 1., tel.: 303-3441). A kiadó az előfizetési díj év közbeni emelésének jogát fenntartja.

Szerkeszti a Miniszterelnöki Hivatal, a szerkesztőbizottság közreműködésével.

A szerkesztőbizottság elnöke: dr. Bártfai Béla, társelnöke: Nyéki József. A szerkesztésért felelős: dr. Müller György. Budapest V., Kossuth tér 1–3.

Kiadja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó. Felelős kiadó: dr. Korda Judit vezérigazgató.

Szerkesztőségi iroda: Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6. Telefon/Fax: 266-5096.

Előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadónál, Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., 1394 Budapest 62. Pf. 357, vagy faxon 318-6668.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Hivatalos Közlönykiadó a FÁMA Rt. közreműködésével. Telefon/fax: 266-6567.

Információ: Tel./fax: 317-9999, 266-9290/245, 246 mellék.

Példányonként megvásárolható a kiadó Budapest VIII., Somogyi B. u. 6. (tel./fax: 267-2780) szám alatti közlönyboltjában.

Éves előfizetési díj: 38 304 Ft. Egy példány ára: 90 Ft 16 oldal terjedelmig, utána + 8 oldalanként + 45 Ft.

A kiadó az előfizetési díj év közbeni emelésének jogát fenntartja.

HU ISSN 0076—2407